

**Kıdem tazminatı kırmızı çizgimiz!
Genel grevle savunacağız!**

Sayfa: 7

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, Renault, SCM, Gebze Çayirova Boru ve VIP Giyim, Çerkezköy Arçelik fabrikalarından, Bursa Migros deposundan, Gebze metal fabrikalarından, SF Trade ve Cargill direnişlerinden işçiler

Sayfa: 2-3

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Temmuz 2020 / Sayı: 130 Fiyat: 1 TL

EKMEK VE HÜRRIYET

MÜCADELESİNDE BİRLEŞELİM!

Sorunları yaşayanlar değil yaşatanlar gidecek

İl. Meşrutiyet'in maarif nazırı (Eğitim Bakanı) Emrullah Efendi'nin şakayla söylemiş olduğu bir laf vardır: "Şu mektepler olmasa maarifi ne güzel idare ederdim..." Kim bilirdi ki Emrullah Efendi'nin bu şakası bir asr sonra memleketin siyasi iktidarının resmi politikası olacak!

Ekonomik kriz işçiyi emekçiyi perişan etti. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Bunlar yetmiyormuş gibi patronlarla el ele kıdem tazminatını kaldırıp fona devretmeye çalışan iktidar, işçilerin büyük çoğunluğunun kıdem tazminatını alamayışından dem vuruyor. İşçiler kıdem tazminatı alamıyor ama bunun tek bir sebebi var, o da iktidarın göz yummasıyla patronların yasaları çiğneyip bu hakkı gasp etmesidir. Yasaları uygulayıp, işçilerin tamamının kıdem tazminatını almasını sağlamakla mükellef olan iktidar bunu yapmayı kıdem tazminatını kaldırmaya soyunuyor. Aynı mantık devam. Kıdem tazminatı yoksa sorun da yok!

İktidar merkez bankasında dolar bitince 1 Haziran'dan itibaren turizm sezonunu açtı. Normalleşmeyi başlattı. Zaten fabrikalar hiç durmamacasına çalışmıştı. Günler içinde vaka sayısı binlerin üzerine çıktı. Buna rağmen milyonlarca genci

kelle koltukta lise ve üniversite sınavlarına soktular. Vakaların artışı engelleyemeyen iktidar çareyi test yapmayı zorlaştıran genelgeler yayınlayıp test isteyen doktorlara baskı kurmakta buldu. AKP iktidarı salgını bitirecekti ama ah şu virüs olmasaydı...

Erdoğan, gençlerle sosyal medyada sohbet yapacak oldu. Videonun altı "dislike" ile doldu. Gençler yorumlar kısmına yüzlerce binlerce "oy moy yok" sloganı yazınca video yorumlara kapatıldı. Ah şu gençler olmasaydı, Erdoğan ne güzel de dertleşirdi sohbet ederdi gençlikle...

Barolar, odalar iktidara muhalefet ediyor. Avukatlar, doktorlar, mühendisler istibdadı karşı seslerini yükseltiyor. İktidarın sultasını reddediyorlar. Hürriyet istiyorlar! Ne iktidarın ne de iktidar yanlılarının doğru düzgün bir cevabı yok. "Bunlar terörist" diyecek oluyorlar ama artık halk da bu kara propaganda prim vermiyor. Aynı yöntem devam. Avukatların, mühendislerin, doktorların örgütleri yoksa sorun da yok! O halde böl, parçala, sustur!

Halk seni seçmedi mi? Kayyım ata. Kürtler olmasa Kürt sorunu ne güzel çözüldü. Oylar erimeye devam mı ediyor? Halkı

ikna edemiyorsan seçim sistemini değiştir! Dar bölge mi olur, daraltılmış bölge mi olur, daha az oyla daha çok milletvekili çıkartmaya bak... Gazeteci işine gelmeyen haber mi yaptı içeri at. Sosyal medyada aykırı sesler mi çoğaldı, sosyal medyayı kapat!

İşte karşınızda üzerindeki tüm boya dökülmüş, çırılçıplak istibdad!

Yani keyfi ve baskıcı yönetim. Ama işte açıkça görülüyor, tüm baskılara rağmen ne işçiler susuyor, ne avukatlar ne de gençlik! İşçiler kıdem tazminatında kırmızı çizgiyi çektik "genel grev" diyor! Avukatlar yollara düşmüş, meydanları adliyelere eylem yerine çevirmiş hürriyeti savunuyor! Gençlik geleceğine sahip çıkıyor ve bu gelecekte Erdoğanları, Bahçelileri, generalleri ve yandaşlarını görmek istemediğini haykırıyor!

Ekmeğin hürriyet mücadelesini birleştirmenin ve büyütmenin zamanıdır! İşsize iş, herkese aş, emekçi halka hürriyet, gençliğe gelecek yoksa, bu düzen halkın en acil ve yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayamıyor ve sorunlarını çözemiyorsa o zaman değişecek olan halk değil sömürücü baskıcı düzen olacaktır!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Kıdem tazminatımıza sahip çıkalım!

Tofaş'ta pandemi nedeniyle çalışılmayan günlerde ödenen kısa çalışma ödeneğinin süresi doldu. Bu yüzden zorunlu izinler başladı. Yıllık izin yaklaştığı için sendika yine hep olduğu gibi vurdum durmaz davranıyor. Tofaş'ta değişmeyen bir gerçek var o da Türk Metal sendikası yine işçinin hakkını savunmuyor. Pandemi vaka sayıları artış gösterirken üretime hiç bir aksama

olmadan devam ettik. Fabrikada virüs bulaşan işçilerin olduğunu duyuyoruz. Ama hiç bir yerde bundan bahsedilmiyor, saklanıyor. Bu şartlarda çalışmaktan hiç de memnun değiliz.

Türk-İş ve Türk Metal sendikası kıdem tazminatı için "kırmızı çizgimizdir" diye beyanlarda bulunuyorlar. İşçi sınıfı olarak bunların kırmızı çizgilerini çok iyi biliriz. Bugün böyle konuşurlar yarın farklı konuşurlar. Yıllardır böyle yaptılar. O yüzden güvenmiyoruz. Ama kendimize güvenimiz tam. Tüm işçiler bu konuda çok hassas kesinlikle bu yasanın değişmesini istemiyorlar. Bu AKP'nin de

sonu olur, yıllardır patronlarla birlikte haklarımıza saldırdılar. Saldırmaya da devam ediyorlar.

Sendikalar da varlığını sürdürecekse sözlerini tutmaları yoksa bu yasa geçerse Türk-İş ve Türk Metal sendikasında binlerce işçi istifa eder. Kıdem tazminatımıza sahip çıkmak istiyorsak genel grev için sendikaları zorlamalıyız. Asıl mesele "genel grev" in nasıl yürütüleceği buna en büyük katkı sağlayacak olanlar ise işçilerin yanında olan örgütler ve kurumlardır. İşçileri aydınlatacak yol gösterecek bu işin bilincinde olan örgütler ve insanlar var. Bunlardan birisi işçilerin her koşulda yanında olan sınıf mücadelesi veren Devrimci İşçi Partisi'nin, kıdem tazminatı mücadelesinde işçilere en iyi şekilde yol göstereceğini düşünüyorum.

Çerkezköy Arçelik televizyon fabrikasından bir işçi

Kıdem tazminatımızı savunmak için 15-16 Haziran yolundan gidelim!

Sendikalar, kıdem tazminatı saldırısı karşısında saldıran taraf olan sermayeye iki üç şartı bahane edip masaya oturuyor ve bu da yetmezmiş gibi anlaşma yapabileceğinin sinyalini veriyor! Bu neyin pazarlığı? Bu, işçi sınıfının taleplerini ve iş güvencesini görmezden gelmek değildir de nedir? Kısa çalışma sayesinde sermayeye avantaj sağladığı çok açık olan işçinin sigortasının az yatma ya da hiç yatmaması durumu nasıl umurlarında olmuyor? O kadar ki kıdem tazminatı saldırısının yanında bir de Arçelik televizyon fabrikasındaki Türk Metal sendika temsilcisinin "zaten 65 yaşını göremeyeceğimiz için sigortamız yatmasa da olur" cümlesi, sadece onun kişisel düşüncesi değil, aynı zamanda doğrudan Türk Metal sendikasının ağızından döken cümlelerden sadece biri!

İşçi sınıfı, ölümcül virüs salgını sırasında fabrikalarda neler yapıldığını veya ısrarla neler "yapılmadığını" gördü! Türk Metal sendikasının işverene aldırmadığı(!) tedbirleri, Arçelik bir günde sanayi bakanı için nasıl alabildiğini gördü. Pandemi süreci boyunca yemek zorunda bırakılan ekmeğin arasında birçok işçinin bağırsak enfeksiyonu geçirmesini, bakan için tuvaletlere yapılan fotoselleri, bahçeye yapılan şatafatlı brandayı, bakanın üstüne başına böcek, sinek ve virüs konmasını diye fabrikanın çevresinin ilaçlanmasını ama tam tersine pandemi süreci boyunca bu önlemlerin hiçbirinin olmadığını da gördü. Peki bu kadar olumsuz gibi gözükken havada ne yapmalı? Karşımızda yer alan sermaye, işçi sınıfının emeğini dilenerek değil üretmek kazandığını ve gerekirse haklarını direnerek kazanacağını gayet iyi biliyor. Bunu defalarca da gördü. Saraçhane mitingi, 1963 Kavel grevi ve 15-16 Haziran işçi ayaklanması bunların başını çekenler. O zaman aynı sermayeye bir kere daha göstermek ve hatta onu yok etmek için Saraçhane, Kavel ve 15-16 Haziran ruhuyla örgütlenmeli, fabrikaları işgal etmeli ve direnmeliyiz!

Bursa SCM'den bir işçi

Hakkımızı yedirmeyiz!

Fabrikada işçiler kıdem tazminatının gasp edilmesi öfkeli. Kıdem tazminatı mücadele ederek kazandığımız haklardan birisi, hükümetin kıdem tazminatımızı gasp etmesine asla izin vermeyeceğiz. Fabrikalarda hangi şartlar altında, kaç saat boyunca ne koşullar altında çalıştığımızı umursamayanlar hakkımıza el uzatıyor. Türlü bahaneler ve fon kurma dalavereleriyle geliyorlar. Deniz bitti, kara göründü amaçları belli işçinin parasına göz dikmek. Hakkımızı ve çocuğumuzun geleceğini yedirmeyiz. Bu hakları kazanmak kolay olmadı. Elimizden almaları da kolay olmayacak!

Gebze'den bir metal işçisi

Sendikal mücadelemiz sürüyor

Selâmun aleyküm arkadaşlar, çalıştığım fabrikada arkadaşım mobing uygulanıyordu bize ise üretim konusunda çok baskı yapılıyordu. Kızdım. Beraber sendikal örgütlenmeye başladık. 15 gün sonra telefon kullanmak serbest olduğu halde telefon kullanmaktan işten atıldım ve bizden sonra yaklaşık 8 kişi farklı nedenlerden işten çıkarıldı haksız yere hiçbir haklarını alamadılar. Davamız sürüyor.

Bursa Renault'dan bir işçi

Renault işçisi oyuna gelme!

Fabrikada üretimde tam kapasite olarak çalışmaya devam ediyoruz. Birçok bölümden arkadaşımızın virüse yakalandığını duyuyoruz. Yönetim hiçbir şey yokmuş gibi saklamaya devam ediyor. Havalar ısındıkça çalışma koşullarımız da zorlaşmaya başladı. Maske takarken nefes almakta zorlanıyoruz. Molalar çok kısa, havasız ortamda çalıştığımız için çalışırken zorlanıyoruz.

Fabrikadaki diğer gündem ise OYAK... OYAK grup şirketlerinin çalışanlarına ayrıcalıklı otomobil satış kampanyası başlattı. Sözde araçları çalışanlarına indirimli verdiklerini

söylüyorlar. Piyasa değerinden 5-10 bin TL arası indirim yapıp, Renault finans üzerinden belli bir peşinat vererek kredi desteğiyle vereceklerini söylediler. Amaçları çalışanlarına indirimli araç vermek değil, pandemi sürecinde hem otomobil satmak hem de işçiyi borçlandırmak. Renault işçisi olarak bu tuzağa düşmeyelim. Zor zamanlardan geçiyoruz ilerde ne olacağımız belli değil.

Kıdem tazminatımızı fona devretme istekleri her defasında iktidar tarafından çeşitli güzellmelerle gündeme getiriliyor. Her seferinde iyi bir şeymiş gibi işçilere sunulan fon aldatmacası

aslında hem sermayeye kaynak oluşturmak hem de işçileri kolayca işten çıkarabilmek için hayata geçirilmeye çalışılan bir oyundur. Kıdem tazminatı bizim kazanılmış hakkımızdır. Kıdem tazminatı iş güvencemizdir, patronların işçi atmalarının önünde kısmi bir engeldir. Sendikaların kıdem tazminatı "kırmızı çizgimizdir" demesi yetmez. Şimdiden genel grevin fabrikalarda örgütlenmesi yapılmalıdır. Meclis gündemine gelmeden fabrikalardan baskı yaparak hakkımızı gasp etmelerini engellemeliyiz. Hükümetin kazanılmış haklarımıza saldırmasına izin vermeyelim.

Gebze Çayırova Boru'dan bir işçi

Kıdem tazminatı gaspına karşı tek yumruk olalım

Durumun ne kadar ciddi olduğunun farkındayız. Kıdem tazminatı demek işçinin geleceği, güvencesi, yatırımı, ihtiyacı, emeğinin hakkı demektir. Aldığımız brüt ücretin yaklaşık 2,5-3 bin lira kadarı kesintiye gidiyor bize kalan yine 3-3,5. Yeterli mi değil. Vergi kesintisi işçiler üzerinden büyük bir haksızlıkla alınıyor. Patronlar ve hükümet yapılacak olan zamma yapmadıkları çirkeflik kalmadığı gibi sırf kârları için işçiyi çıkartıyor ve esnek çalışma gibi adımlarla ilerleyerek sermayesini dengede tutarak güçlendirmeyi hedefliyor. Yıllardır soyuluyoruz, yıllardır gaspa uğruyoruz. Üreten işçi, çalışan işçi, ezilen yine işçi. Kıdem tazminatının gidisine göz yummamamız gerekiyor. İlk olarak çalıştığımız fabrikada örgütlenmeye başlayıp daha sonra işçi sınıfı çatısı altın-

da birleşerek tek yumruk olmamız gerekiyor. Bu durum daha önceki eylemlere faaliyetlere benzememeli aksine daha ses getirmeli yoksa hükümet de patronlar da geri adım atmazlar, daha da yüklenirler. Bu sefer sözde değil, özde eylemler yapılmalı ve üretimden gelen güç hiçbir şeyi beklemeden kullanılmalıdır. İşçiler olarak birlik içerisinde olup sendikayı da önlerine alarak bu konuda ne kadar kararlı olduğumuzu

göstermemiz gerekir. Diğer türlü patronlarla konuşup anlaşmak sadece bir hayalden ibarettir. Gerekirse önümüzü kesmeye çalışacak olanlar olursa dahi onlara karşı büyük güçle karşılık vermemiz gerekir. Bizi kimse düşünmez bize kimse sahip çıkmaz. Bizim bizden başka kimsemiz yok. Tüm işçi sınıfı tek yumruk olup tepki vermeyiz gerekli.

Gebze'den bir metal işçisi

İşçi tek değil, birlikte güçlüdür

Merhaba arkadaşlar, BMS adlı tel fabrikasında çalışan 10 arkadaşız. İş yerinde gördüğümüz kötü muamelelere rağmen arkadaşlarımızla beraber dik durmaya çalıştık. İş yerinde hiçbir iş güvenliği olmadığı için iş kazaları çıkmakta ve bazı arkadaşlarımız tazminatsız bir şekilde baskı uygulanarak çıkarılmaktaydı. Bu yetmezmiş

gibi bize komplo kurdular. Telefonlarımızı fabrikadaki kötü koşulları kayıt altına alarak delil kaynağı olarak kullandığımız için iş başlangıcında telefonlarımız rehin alınmaktaydı. Biz de bu duruma karşı gelerek hakkımızı savunduğumuz için patron bizi 29. maddeyi kullanarak tazminatsız bir şekilde işten çıkarmıştır. Bizi kirli bir

oyunun içine alet etmiştir ve her türlü yalanı söyleyerek yaşananları gündeme çok farklı bir şekilde yansıtmıştır. Biz arkadaşlarımızla beraber hala bu mücadelemizi devam ettiriyoruz ve adaletin tecelli etmesi için elimizden geleni yapıyoruz. 10 arkadaşım la sıkıntılı günlerden geçtik ama pes etmedik çünkü biliyoruz ki işçi tek değil birlikte güçlüdür.

SF Trade direnişinden bir işçi

Mücadelemizden vazgeçmiyoruz!

Merhaba ben SF direnişinden yazıyorum. Evet direnişimize covid 19 nedeniyle 3 ay ara verdik. Dünyayı sallayan virüs bizi de evlere kilitledi. Biz direniş alanımızdan sağlık koşulları müsait olmadığından ayrıldık. Sonrasında işveren ve vekilleri çok rahatsız oldukları pankartlarımızı yokluğumuzdan faydalanarak direniş alanımızdan çıkarttılar. Covid 19 dünyayı korkuturken pankart derdine düşemedik. Bu da yetmedi ben ve bir arkadaşım haksız rekabet adı altında 2 yüz bin liralık maddi ve manevi tazminat davaları açıldı. 12 yıl emek verdik, evimizden çok fabrikada zamanımız geçti ve buna rağmen bütün maaşlarımızı toplasak bu kadar para etmez. Kaldı ki aldığımız parayla ayı getiremeyen asgari ücretle ça-

lışan ben ve arkadaşlarım, zaten maaşımız düşük diye ve daha saygılı bir ortamda çalışmak için sendikaya üye olanlardanız. Hayat o kadar pahalalmış ki kira, elektrik, su, pazar, market ihtiyacı derken ayın sonunda parasız kalan insanlarız.

Sizlerle ilk direniş günümü paylaşmak istiyorum, 24 Ekim 2019'da arkadaşım ile sendikacı olduğumuzu duyan işveren ve vekilleri aynı gün ve aynı saatler içerisinde bizi farklı bahanelerle bir anda işten çıkardılar. Öylesine hazırlanmışlar ki üzerimize baskı kurarak psikolojimizi alt üst ederek yollarımızı ayırdılar. Sendika ismini kullanmadılar ama sendikaya üye olduğumuz için çıkardılar. 12 yıl çalışmışız, hiç sorun yaşamamış ama sendikayı duydukla-

rında sorunlu eleman, kötü eleman deyimleriyle işimiz fesh edildi.

Bu şekilde bitmemeliydi, biz işsiz kalmak istemedik. Sadece saygılı, adaletli bir biçimde çalışmak istedik. O gün bir şeyler yapmalıydık diyerek direniş karar verdik. Bu benim hayatımda karşılaştığım ilk eylem. Hep duyardım adalet için direniyorlar, hakları için direniş seslerini duyuyorlar diye bugün onu iki kadın yapıyordu, işe geri iade için onurlu bir mücadele başlamıştı. Alanlarımıza çıktık, ses çıkarmaya, buradayız demeye ve asla geri adım atmıyoruz demeye başladık. Ve öyle ki sesimize cevap veren, bizimle bu yola baş koyan bir sürü kadın oldu arkamızda ben şaşkınlıkla onları izledim. Aynı benim kadar heyecanlı ve bizim gibi kararlılardı o an anladım ki ben haklı bir mücadeleye içindeydim.

Biz vazgeçmedik haklı mücadelemizin peşindeyiz ve vazgeçmiyoruz. Gerekirse 4 kadın Ankara'ya da yürüyeceğiz sesimizi dünyaya duyurmaya hazırız. Kararlı bir kadının hiç birşey yolundan döndüremez. Buradan herkese sesleniyorum bu davalar bizim değil hepimizin olsun. Desteklerinizi bekliyoruz.

Gebze Vip Giyim'den bir göçmen işçi

Ya patronu yeneceğiz ya daha fazla sömürüleceğiz

VİP Giyim işçilerinin alım gücü her geçen gün zayıflıyor, buna bağlı olarak bu fabrikada çalışan göçmen işçilerin yoksulluk oranı da artıyor. Patron maddi servetini korumak için işçilerin maaşlarını kesiyor, biz göçmenler ve Türk işçiler artık bu durumdan gerçekten sıkıldık. Patron tüm işçilerin maaşlarını kesme kararı almış. Bu durumda fabrikada çalışan göçmen işçiler artık inşaatlarda veya küçük atölyelerde günlük yevmiye usulü ile çalışılan işlere gitmeye başladı. Fabrika karantina döneminde uzun aralar vererek çalıştı ama bu durumda fabrikaya

gelen işçiler 25 işçiydi, geri kalan işçilere sadece 350 lira aynı yardım adı altında bir ödeme yaptı. Bu da yetmezmiş gibi maaşlar da çok geç yattı, belki de bu fabrikada düşük ücretten sonra en büyük sorunlardan birisi de maaşların geç yatmasıdır.

İşçiler bu sorunlar için karşısına geçen patron temsilcilerinin yalanlarını dinlemekten bıktı. Ya patronu yeneceğiz ya da biz işçiler daha fazla sömürüleceğiz, bu ayrımda gereken cevabı birleşerek ve sendikacı olarak verebiliriz.

Gebze'den bir işçi

İşçisin sen işçi kal

Kolay gelsin. 'İşsiz kalmazsın' vaatleri ile Gebze'ye gelmiş birisiyim. Geldim ve işsiz kalmadım. İşkur sayesinde serbest çalışıyorum.

Geldiğimden bu zamana kadar kendi bulduğum işlerde bile 'İşkur'a git seni İşkur üzerinden alalım' denildi. Asgari ücret ile ev geçindirmeye çalışan bir işçiyim, hastalık döneminde 3 ay içerisinde 3.300 TL maaş yatırıldı İşkur tarafından. Bu durumda İşkur'un sadece patronlara yardımcı olan bir istatistik oyuncağı, sadece seçim dönemlerinde istihdam oranı ile oynayan ve işsizlerin yasal haklarını alamadan sadece asgari düzeyde yaşamala-

rını sağlayan bir kurum. Dayınızın, amcanızın, bir koltuğu yoksa bir yerlerde, yasal haklarınızı ve kadronuzu alamadığınız işlerde çalışmak zorundasınız. Artık sigortalı çalışmak bile anlamsız oldu, devlet ücretsiz muayene diyor fakat muayene ücretleri size söylenmeden eczanelerde almıyor. Emekli olacağımız yaşa kadar zaten hayatta kalamıyoruz kalsak dahi düşük emekli maaşları ne sağlık giderlerimizi ne faturaları ne de gıda ihtiyacımızı karşılayacak nitelikte. Kime çalış-

şırsan ona kazandırır denildi, kendimize çalışmıyoruz. İşçi doğduğun zaman işçi kalmak zorunda kalıyorsun çünkü ekonomik krizler, insanların geçim derdi ve büyük balıkların sizi yemesi korkusundan dolayı özgür adım atmıyoruz. Güzel bir şarkımın nakaratı gibi hayatımız: 'İşçisin sen işçi kal, giy dedi tulumları'. Biz işçi kalırız ama birleşirsek patronlar kalır mı onlar için meçhul.

Bursa Migros Depo'dan bir işçi

Patronlar ve covid19

2019 yılının sonlarından itibaren tüm dünyaya yayılan covid19 ülkemizde sermayedarlar ve havarileri tarafından çok iyi kullanılmaktadır. Mevcut hükümet ve sermayedarlar işçinin emekçinin hayatıyla oynamaya devam ediyor. İşyerlerinde ise işçi ve emekçiye hastalıklı insan gözüyle bakıyorlar. Örnek vermek gerekirse Migros, işçilerine "eğer maske takmazsanız ihtar yazarız" derken depo müdürü ve yardımcısı maskesiz dolaşmaktadır. Bu hem hakaret hem de işçiyi emekçiyi küçük görmektir. Asıl olan ise Türkiye'de bir tek hastalık vardır faşizm hastalığı... Mevcut hükümet ve patronlar

işçiyi emekçiyi sömürmek için türlü kanunsuzluğu yapmaktan çekinmemektedir.

Eğer bir kural var ise herkes için aynıdır. İşçiden feragat bekleyen patron işçiyi 5 dakikanın hesabını sormaya kalkıyor, sosyal mesafe diyor ama iş yerinde dip dibe çalışılıyor. Bizlere sosyal mesafeden bahseden patronların, bu işi kendileri için fırsata çevirmek istedikleri alenidir. Türlü bahanelerle işçiyi emekçiyi baskı altına almaya çalışan başta Migros olmak üzere bütün patronlar ve uşaklarına şunu söylemek isterim bizler size muhtaç değiliz ama sizler bize nefes gibi muhtaçsınız.

Bursa'dan Cargill direnişisi

Geleceğimiz için mücadele etmek zorundayız!

Merhaba ben Cargill direnişisi Fatih Gürkan. 17 Nisan 2018'de 14 arkadaşım ile beraber sendikamız Tek-Gıda İş'e üye olduğumuz için işten atıldık. İşten atıldığımız günden beri direnişimize devam ediyoruz. Yaklaşık iki buçuk senedir hakkımız olan almak için Cargill Firmasının önünde kurduğumuz çadırda mücadelemize devam ediyoruz. İşimize dönene kadar da kapıdan ayrılmayacağız. Anayasal hakkımız olan sendikalaşma ve örgütlenme hakkımızı kullandığımız için kapının önüne konduk. Biz de sendikamız Tek-Gıda İş'in önderliğinde bu duruma karşı koyduk. Zor olanı yani direniş seçtik. Hepimiz mücadeleyi bırakıp başka iş arayabiliriz fakat biz haklıydık ve çocuklarımızın geleceği için mücadele etmemiz gerekiyordu.

Zamanında mücadele ederek kazandığımız haklarımız teker teker elimizden alınmaktadır. Yarınlarımız olan çocuklarımıza iyi bir gelecek ve çalışma hayatı bırakmak istiyorsak herkesin bu bilinçle mücadeleye el atması gerekiyor. Sonuna kadar meydanlarda mücadele edip hakkımızı aramamız gerekiyor. Her birimiz emeğimizin karşılığını istemekteyiz. Ama patronlar bizleri yıllardır sömürmektedir. Ve ne yazık ki, işçileri koruyan kanunlar da teker teker çeşitli alicengiz oyunlarıyla işveren lehine dönüştürülmektedir. Şimdi de gündeme işçilerin geleceği olan kıdem taz-

minatını kaldırmak ve fona devretmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Bu konuda en güzel ve en sert tavırlardan birini de sendikamız Mustafa Türkel koydu. Diğer sendikaların ve tüm işçi sınıfının buna destek olmasını bekliyoruz. Bu işçi sınıfı için çok önemli bir konu. Herkesin bu konuda hassas olması ve yasanın çıkmaması için mücadele etmesi gerekiyor. İşçi kardeşlerimizden yarınlarına ve davalarına haklarına sahip çıkmasını istiyoruz. Biz zaten meydanlardayız. Onları da aramızda görmek istiyoruz. Yarın çocuklarımız bize "bu kanunlar çıkarken siz ne yaptınız" diye bizlere sorduklarında boyunlarımız bükmek zorunda kalmayalım.

Cargill direnişimizde dile kolay iki seneyi geçtik. Fakat dünyayı sarsan Covid-19 salgını yüzünden şu anda evlerimizdeyiz. Bizim ve milletimizin sağlığı için mücadelemize ara verdik. Ama ortam tekrar müsait olduğunda Cargill mücadelesi tekrar başlayacaktır. Bize bu direnişin başlangıcından beri maddi ve manevi desteğini esirgemeyen öncelikle sendikamız Tek-Gıda İş'e ve sonrasında her zaman bizim yanımızda olan ve bizi sürekli ziyaret eden tüm dostlarımıza ve kurumlara teşekkürlerimizi sunuyoruz. İyi ki varsınız. Sizler bu direnişin ateşinin sönmemesini sağlayan güzel insanlarsınız!

Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi emekçileri ayakta

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi (DEÜ) Hastanesinde, salgın sürecinde hastanenin zarar ettiği gerekçesiyle sağlık emekçilerinin ek ödemelerinde yüzde 20'den başlayan oranlarda kesinti yapıldı. Bunun üzerine emekçiler hastane bahçesini mücadele alanına çevirdi. 15 Haziran'da yapılan ilk açıklamanın ardından başlayan mücadele güçlenerek devam ediyor. Koronavirüs salgınının başından itibaren sürecin hastane yönetimi tarafından şeffaf yönetilmemesine ilişkin olarak, sendikaların emekçilerin sorunlarını konu alan ortak bir görüşme talebinin yönetimce reddedilmesi ve kazanılmış haklara da saldırılması bardağı taşıran son damla oldu.

İlk basın açıklamasının ardından hastane başhekimisi, emekçilerin taleplerine kulak tıkayarak hastane bahçesini

ve koridorlarını polisle doldurdu. Ardından protesto gösterilerine katılanlar hakkında soruşturma başlatılacağını duyurdu. Hastane yönetimi, sağlık emekçilerine var gücüyle saldırırken emekçiler de talepler karşılanmadan mücadeleden vazgeçmeyeceklerini yaptıkları her açıklamada ilân etti.

Ayrı gayrı yok, tüm sağlık emekçileri bir arada

Salgına karşı en ön cephe- de savaşan, bu süreçte kimi zaman uykusuz kimi zaman da birkaç saat dinlenerek çalışmaya devam eden, evinden ailesinden uzak kalan sağlık emekçilerine yapılan bu saldırılar kabul edilemez. Salgının ilk günlerinde sağlıkçıları balkonlardan alkışlatan, "sizin hakkınız ödenmez" diyen iktidar, fazlasını vermek şöyle dursun emekçilerin kazanıl-

mış haklarına saldırıyor. Salgına karşı savaşta cepheyi ilk terk eden hastane yöneticileri, iktidarın emekçi düşmanı politikalarının kurumlardaki yürütücüsü olmaktan çekinmiyor. Hastane gelirlerinin düşmesi bahanesiyle gözünü emekçilerin cebine diken hastane başhekimisi adeta bir patron gibi davranmaktadır. Bu yaşananlar ücretsiz, nitelikli ve kolay ulaşılabilir bir kamu hizmeti olması gereken sağlık hizmetinin, piyasa kurallarına göre dizayn edildiğinde ne hâle geldiğini göstermektedir. Bu doğrultuda hak gasplarına karşı verilen mücadele, sağlık sisteminin kökten değiştirilmesi ve bir kamu hizmeti haline gelmesi için verilecek mücadeleyle iç içe geçmektedir.

Hastanede örgütlü bulunan tüm sendikaların mücadelenin başından beri bir arada durduğu DEÜ'de emekçilerin hemşire, hasta bakıcı, temizlik işçisi, tekniker veya doktor ayrımı yapmadan topyekûn bir mücadeleye atılması bu dönemde çok değerlidir. Sendika ayırt etmeksizin verilen bu mücadeleyi başarıya ulaştırmak, DEÜ Hastane yönetiminin keyfiliklerinin karşısına tek bir yumruk olarak çıkmak için hastanede çalışan tüm emekçilerin bir araya gelerek hastane komitesi kurması, mücadeleyi daha güçlü ve örgütlü bir biçimde sürdürmesi zaferi beraberinde getirecektir.

Bimeks işçileri gasp edilen haklarını alana kadar eylemlerini sürdürecekler!

Bimeks işçileri 4 yıldır alamadıkları maaşları ve ödenmeyen tazminatları için 22 Haziran'da Özyeğin Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi ve Ankara'da Türkiye Uzay Ajansı olmak üzere 3 farklı yerde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Bu yerlerin seçilme sebebi ise Bimeks patronlarından Vedat ve Ahmet Akgiray'ın bu kurumlardaki görevlerine kaldıkları yerden hiçbir şey olmamışçasına devam etmeleridir.

Saat 13:30'da Boğaziçi Üniversitesi önünde başlayan basın açıklamasında Bimeks işçileri, "Vedat Akgiray ders verme paramızı ver"

pankartını açtı ve üniversite yönetimini, öğretim üyeliği görevine devam eden Vedat Akgiray'la ilişkisini kesmeye davet etti. 1.500 işçinin maaşlarını ve tazminatlarını gasp eden birinin üniversitede "dolandırıcılık dersi" dışında bir ders veremeyeceğini belirten işçiler, Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerini ve memurlarını dayanışmayı büyütme çağırdı. Basın açıklamasında söz alan bir Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi, Bimeks işçilerinin mücadelesini kendi mücadelesi gibi gördüklerini, Vedat Akgiray gibi şirket patronlarının üniversitelerde yerinin

olmadığını söyledi.

Pandemi sebebiyle temsili bir katılım yaptıklarını belirten Bimeks işçileri bugün yaptıkları eylemlerin patronlara bir uyarı olduğunu ve daha sonraki eylemlere tüm işçilerin katılacağını söylediler. Üniversitelerde görevlerini sürdüren bu dolandırıcıların bu kurumlarda yerinin olmadığını ve derhal ilişkilerinin kesilmesi taleplerini bir kez daha vurguladılar. "Direne direne kazanacağız", "işçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarının ardından basın açıklaması sonlandırıldı.

Başakşehir Şehir Hastanesi'nden bir sağlık emekçisi

Başakşehir Şehir Hastanesi'nde sağlık emekçilerine baskı ve mobbing var!

Koronavirüs salgını sebebiyle açılışını planlanan Başakşehir'de bulunan Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi, açıldı açılmasına ama sağlık emekçileri sıfır motivasyonla iş başı yaptı. Ben salgın döneminde yapılan atamayla gelen ve bu hastanede hemşire olarak görev yapan bir sağlık emekçisiyim. Meslek hayatımın daha çok başındayım fakat bazı şeylerin farkına varabilmek için çok uzun yıllar çalışmaya başladığım burada çalışmaya başladığım esnada gördüm.

Atamamız şehir hastanesine yapılmıştı ama salgın sebebiyle Bahçelievler Devlet Hastanesi'ne görevlendirildiğimden pandemi görevimi Bahçelievler Devlet Hastanesi'nde yaptım. O hastanede de çok yoğun hak ihlalleri vardı, kötü bir yönetimle kötü bir pandemi süreci yaşadık. Bu hastanedeki görevimiz biterken açıkçası aklımda kalan tek şey Bahçelievler Devlet Hastanesi'nin çalışma şartları ve yönetim anlayışı yönünden çok kötü bir yer olmasıydı. Başakşehir Şehir Hastanesi'ne geçtiğimizde bu sıkıntıları yaşamayacağımı düşünüyordum ama Şehir Hastanesi eski hastanemizden daha betermiş.

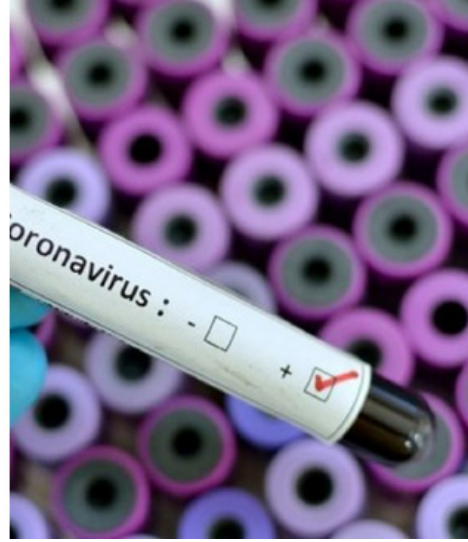
Sözleşmeli kadrosundan 3+1 statüsü ile işe başladık. Bizden önce burada işe başlayanlar çeşitli hastanelerden görevlendirme ile gelip hastanenin yönetim kademesine yerleştirilerek çalışanlardı. Bizden daha kıdemliydim. Bizim tecrübesizliğimizden faydalanarak her türlü iş yü-

künü sırtımıza yüklemeye başladılar. Her gün yönetim yeni bir karar açıklayarak yasalarda da yeri olmayan işleri bizlere yaptırmaya çalıştı. Hemşire dinlenme odalarımız bir günde doktor odalarına dönüştürüldü dinlenme hakkımız elimizden alındı. Yalnızca bununla da sınırlı değil yapılanlar, en basitinden bizim görev tanımımız dışındaki birçok iş bize idare tarafından yaptırılmaya çalışılıyor. Her sorunun üstesinden bizim sözleşmeliliğimizi kullanarak gelmeye çalışan bir idari anlayış var. Bu dayatmalar hiçbir an kesilmiyor. İş yerinde talimatlar şeklinde gelirken mesai dışında whatsapp grubunda yazı olarak gelmeye devam ediyor. Üzerimizdeki baskı hiçbir an bitmiyor.

Bu baskıya, kötü çalışma şartlarına itiraz ettiğimiz de ise tüm idarecilerden aldığımız yanıt, "siz sözleşmelisiniz, biz ne dersek yapmak zorundasınız yoksa sözleşmeniz fesh edilir kendinizi kapı önünde bulursunuz" oluyor.

Ben meslek hayatıma büyük bir hayal kırıklığı ile başladım. Şehir Hastanesine geldiğim günden beri baskı ve mobbing hiç azalmadı. Tepemizden tehditler hiç inmedi. Sözleşmeli olduğumuz için köle olmamız isteniyor. Bunların farkındayız ama bunlara karşı mücadele etmenin yolunun örgütlenmekten geçtiğini de biliyoruz. İşe başlayan tüm meslektaşlarıma başarılar dilerim ama örgütlenmeyi de es geçmeyelim diyorum. Bugün örgütlenmek bize ekmek gibi su gibi lazım.

Hükümetin virüs politikası: Test yapma! İzole etme! Ölümlere razı ol!

Hükümet Haziran ayı başında “normalleşme” ilân etti. Tamamen ekonominin yani sermayenin çıkarlarını düşünerek aldıkları bu kararda vaka sayılarının azalacağını ya da en azından düşük seyredeceğini umdular. Ancak umdukları gibi olmadı. Koronavirüs yayılmaya devam ediyor. İkinci dalga dense de birinci dalganın bitmediği görülüyor. Gelinen bu noktada yapılması gereken, hastalarla yakın temas etmiş veya temas şüphesi olan herkesi öncelikle tek tek tespit edip (filyasyon) test yapmak ve akabinde 14 gün izolasyona almak olmalıydı. Hatta bununla da kalınmamalı, hastaneye nbaşvurmasa da toplumun geneline yönelik yaygın bir test seferberliğine girişilmeliydi. Virüsün aşısı ve/veya etkili bir ilacı bulunana kadar elimizdeki etkili silahlar bunlar. Ancak hükümetin son yayınladığı genelgede tam tersine hastanelere başvuran hastalardan test numunesi almayı zorlaştıran hükümler getirildi. Baskı kurmak için hangi doktorun kaç test istediğini takip etmek için de sistemler oluşturulmuş durumda.

İktidar yaygın testin maliyetine katlanmaktansa ölümlere razı oluyor

İktidar hastalığın yayılmasını engellemek yerine vaka sayılarını düşük göstermeye öncelik veriyor. Sayıları manipüle etmenin en etkili yolu, protokollerini bu doğrultuda yenilemek, test sayısını azaltmak, tomografi sonuçları ve şikayetleri hastalıkla uyumlu olsa bile daha

düşük doğruluğa sahip PCR testinin pozitif olmasını zorunlu tutmak, hastanelerden erken taburcu edilenleri ve evde tedavisi sürenleri iyileşen hasta olarak saymak... Bunlar ne hastalığı yok ediyor ne hastaları iyileştiriyor ne de salgının yayılma hızını düşürüyor. Sadece ve sadece iktidarın, sermayenin çıkarları için milyonları iş yerlerine gönderme politikasının devamı için kamuoyu algısını yönetmeye yarıyor. Dolayısıyla iktidar izlediği politika ile hastalığın kökünü kurutmak için yapılması gerekenleri (yaygın test yapmak ve izolasyon uygulamak) yapmak yerine, halkın ölmesini yeğliyor. ABD’de, Brezilya’da, İngiltere’de örneğini gördüğümüz özellikle yaşlı nüfusun ölümünü bir sorun olarak görmeyen hatta sosyal güvenlik sisteminin üzerindeki yükü hafifletmek için değerlendiren faşist yaklaşımlara benzer bir pratikle karşı karşıyayız.

Örgütlü mücadele hayat memet meselesi

Geniş emekçi halk kesimleri için ölüm demek olan iktidarın bu politikasına karşı çıkmak için örgütlü mücadele şart. Halkın sağlığının korunmasını iktidardan ve sermayeden beklemeyeceğimiz net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Halkın sağlığını korumak sağlık emekçilerinin, tabip odalarının, memur ve işçi sendikalarının koordineli ve örgütlü mücadelesinden geçiyor. Örgütlü mücadele bugün belki de hiç olmadığı kadar hayat memet meselesi hâline gelmiştir.

Madenciler verilen sözlerin peşinde

301 madencinin hayatını kaybettiği 2014 Soma maden katliamından sonra işten çıkarılan ve hiçbir hakkı verilmeyen maden işçileri Bağımsız Maden-İş sendikasında örgütlenmiş ve 5 Ekim 2019’da tazminat haklarını almak üzere Ankara’ya yürüyüşe geçmişti.

Yürüyüşleri hukuksuzca engellenen madenciler, Manisa Kırkağaç bölgesinde 33 gün süren direniş başlatmıştı. Direnişte buldukları sürede Enerji Bakanlığı, TKİ (Türkiye Kömür İşletmeleri) yetkilileri ve milletvekilleri ile bir dizi görüşme yapan madenciler tazminatların 2020 yılının ilk çeyreğine kadar ödeneceği sözünü alınca direniş sonlandırmıştı.

Ödemelere Koronavirüs arası

Ocak ve Şubat ayında Eynez Maden Ocağı işçilerine tazminatları ödense de Uyar, Geventepe, Atabacası ve Işıklar Madencilik işçilerine bu süreçte hiçbir ödeme yapılmadı. Şubat ayından beri tazminatları ödenmeyen ve kendilerine hiçbir bilgi verilmeyen madenciler, verilen sözü unutmadıklarını göstermek üzere 24 Haziran Çarşamba günü Soma Hükümet Meydanı’nda bir açıklama yaptı.

Madenciler yine mücadele ile hakkını alacak

Madenciler açıklamada 29 Haziran Pazartesi günü 5 kişilik heyet ile Ankara’ya gideceklerini ve bu görüşme olumsuz sonuçlarsa 10 Temmuz’da yeniden Ankara yürüyüşü için yola çıkacaklarını duyurdular ve bu mücadeleyi sonuna kadar devam ettireceklerini bir kez daha ilân ettiler.

29 Haziran

Yılmaz Tan

Kamulaştırma ama işçi denetiminde!

Salgın koşullarında tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de patronlar “ikinci dalgayı kaldıramayız” şantajı ile hükümetlere izlenmesini istedikleri politikaları dayatıyorlar. Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın TOBB Başkanı Hisarcıkıoğlu’na “neşen yerinde” demesi boşuna değil. Bu salgın tüm dünyada burjuvaziye “Allah’ın lütfü” gibi geldi. Hükümet Ekonomik İstikrar Kalkanı adı altında kamu kaynaklarıyla şirketlere destek paketleri açıklıyor, ucuz kredi veriyor, iflasın eşğine gelen şirketleri ya kurtarıyor ya da bu şirketlerin hisselerini alarak onlara “geçici süre” ortak oluyor. Varlık Fonu’nun zordaki şirketlere ortak olmasını mümkün kılacak düzenlemeler yapıyor. Benzer şekilde İstihdam Kalkınma Paketi adı altında da özel sektöre akıtılan kamu kaynaklarının haddi hesabı yok. Kısa çalışma ödeneği uygulaması ile devlet sırf işveren işten atmasını diye adeta işçinin maaşını ödüyor, İşsizlik Fonu’ndaki paranın bir bölümünü istihdamı koruması için patronlara kullanıyor, bir bölümünü ise tahvile yatırıyor, kıdem tazminatını ortadan kaldırmaya girişiyor, istihdam maliyetinin yüzde 40’ını kendi üstleniyor. Bunlara şehir hastaneleri, otoyol vb. büyük çaplı altyapı yatırımlarına verilen hazine garantilerini de, hatta kısa bir süre önce Varlık Fonu’nun zordaki şirketlere ortak olabileceği yönündeki düzenlemeyi de eklemek gerekir.

Yıllarca “özel sektör öncülüğünde kalkınma”tan bahsedeceksiniz, “ekonomi özel sektörün işidir, devlet buradan uzak durmalı” diyeceksiniz; sonra her bir krizde devletin el atmasını, kamu kaynakları ile kurtarılmasını talep edeceksiniz. Hatta işler öyle bir noktaya geldi ki, burjuva sözcüleri artık utanmadan “kredi değil, hibe (bağış) gerekli” diyorlar. Tüm bu kamu kaynaklarını patronlara kullandırmanın, patronları kurtarmanın karşılığında bari devlet yardımı alan firmalar yatırımlarını artırsalar, yeni istihdam yaratsalar. Nafile! Şirketler ellerindeki düşük faizli kredileri borsaya yatırıyor, hissedarlarına daha yüksek kâr payı dağıtıyor, salgını da bahane ederek işten çıkartmaya devam ediyor. Bir yanda kamu kaynakları bütçe gelirlerinin çoğunu sağlayan emekçilerden “kemer sıkma” tedbirleri ile esirgeniyor, öte yanda özel sektör yatırım yapıyor, istihdamı da son yıllarda kamu sırtlıyor. 2013 yılında kamunun toplam istihdamdaki payı yüzde 12.7 iken Şubat 2020’de yüzde 17.5’e yükselmiş durumda.

Yakın geleceğin ana eğilimlerinden biri, kapitalizmin ağır bunalım koşullarında devletin ekonomideki ağırlığının ve müdahale kapasitesinin giderek artmasıdır. Bu eğilimin önemli bir unsuru da “mücbir (zorlayıcı) sebep”, “stratejik sektör” vb. gerekçelerle şirketlerin kurtarıldığı kamulaştırma girişimleri. Devletin ekonomide daha aktif bir rol üstlenmesi eğiliminden hareketle çeşitli sol çevrelerde de yaygın olan “sosyal devlet” ya da “toplumsal uzlaşma” ham hayalleri karşısında emekçiler uyanık olmak zorundalar. Zira sınıfsal karakteri itibarıyla bu “destek” paketlerinin asıl amacı uluslararası rekabet gücü zayıflamış, batmanın eşğine gelen “yerli” şirketleri kısmen kamulaştırarak, onlara “kalkan” olmak! Onları rakipleri karşısında yeniden daha kârlı üretim yapabilecek düzeye taşımak, bunun için gerekirse işten çıkarmalara göz yummak, istihdam maliyetini düşürmeye dönük önlemler almak ve yabancı firmalar tarafından ele geçirilmelerini önlemek. İstihdam yaratmak ya da ücretleri yükseltmek değil.

Bu tespitlerimizi güncel bir örnek üzerinden sınavalım. Örnek olarak Türkiye’den değil, dünyanın önde gelen havayolu şirketlerinden Alman Lufthansa firmasını ele alalım. Kurulduğunda kamuya ait olan bu şirket 1997 yılında özelleştirilmişti. Salgın öncesinde de havacılık sektöründeki yapısal krizden olumsuz etkilenmiş olan, ucuz hava yolu şirketleri karşısında rekabet gücü zayıflamış (her şeye rağmen geçtiğimiz 5 yıl boyunca net kârı 9.2 milyar euro olan!) bu ünlü şirket, salgın döneminde iflasın eşğine geldi. Alman hükümetiyle Lufthansa yönetimi arasında varılan kararla şirket şimdilik iflastan kurtarılmış görünüyor. Bu karar devletin salgın döneminde acil durumlarda önemli şirketlere hissedar olabilmek için oluşturduğu Ekonomi İstikrar Fonu yönetiminin ve AB Komisyonu’nun da onayını almış durumda. Buna göre kurtarma paketi adı altında şirkete kamu kaynaklarından yapılacak “sermaye” katkısının hacmi 9 milyar euroyu bulacak ve devletin hisse payı ilk etapta yüzde 20 olacak. Bununla birlikte, buraya dikkat, Alman hükümeti, Lufthansa’nın yabancı yatırımcılar tarafından ele geçirilmesini önlemek üzere hisse payını, stratejik kararlara etki edilebilecek alt sınır olan yüzde 25 artı 1 hisseye çıkarabilecek.

Hükümetle yapılan anlaşma gereği kurtarma paketinde faturayı kimin ödeyeceği de yavaş yavaş belli oluyor. Lufthansa yönetimi, dünya çapında 138 bin kişi istihdam eden şirkette 22 bin personel “fazlası” olduğunu ileri sürüyordu. Şirket salgın döneminde 87 bin çalışanını çoğunu devletin karşıladığı kısa çalışma ödeneğinden faydalandırıyordu. Şimdi ise şirketin yeniden kârlı olması için yaklaşık 10 bin çalışanın işten çıkarılması öngörülüyor. Sendika yönetimiyle yapılan görüşmelerde ayrıca işçilik maliyetlerini kırmak üzere pilotların vd. çalışanların “geçici bir süre” için maaşlarının yüzde 45’inden feragat etmeleri yönünde anlaşma sağlandığı belirtiliyor. Dedi ya Alman patronların da “neşesi yerinde”. Ücretleri devlete ödet, parayı devletten al, özel hissedarlara kâr payı dağıtmaya devam et, üstüne üstlük bir de çalışanları işten çıkart.

Bu gelişmelerden çıkartılacak ders bellidir: Amaç gerek devlet gerekse de firma yönetimi açısından hiç de “istihdamı korumak” değildir. Devletin işe el atmasındaki asıl amaç yukarıda da belirttiğimiz üzere Alman sermayesini takviye etmek, dünya pazarında yeniden rekabet edebilecek, daha fazla kâr elde edebilecek düzeye taşımaktır.

Lufthansa şirketi çalışanları Almanya’da şirketin kurtarılması doğrultusunda yaptıkları gösterilerde, üzerinde “Lufthansa’ya evet! Biz Lufthansa’yız” ve “Siz bizi koruyun ki biz de sizi koruyabilelim” yazan pankartlar taşımışlar. Biz bu yaklaşımla günümüzün olağanüstü koşullarında bir netice alınabileceği kanısında değiliz. Yıllardır daha fazla rekabet daha fazla kâr peşinde koşmanın sonunda kronik işsizliğin hüküm sürdüğü bir noktaya geldik. Artık yeter. Madem olağanüstü bir dönemden geçiyoruz ve böylesi dönemlerde burjuvalar daha fazla sömürü için “kamulaştırma” gibi olağanüstü tedbirlere başvuruyorlar; o takdirde emekçiler de pekala bir “toplumsal uzlaşma” beklentisini terk etmeliler. Patronlar kendilerini kurtarma peşindedir. Emekçiler için çözüm ancak burjuva ufkunun dışına çıkarak mümkün. Şirketleri patronlar daha fazla sömürebilsinler diye kamulaştırmaya hayır! İşten çıkartmaların yasaklanacağı, kamu kaynaklarının nasıl tahsis edileceğine bizzat çalışanların karar vereceği, işçi denetiminde bir kamulaştırmaya evet!

Fak-Fuk-Fon'dan İşsizlik Sigortası Fonu'na... Yağma düzeni!

Türkiye'de fonlar tarihi yağmalama tarihidir. Arkasına 12 Eylül askeri diktatörlüğünü alarak işçi sınıfına liberal bir programla saldıran Turgut Özal, emekçi halktan sermayeye kaynak aktarmak için bir dizi fon icat etmişti.

Fakir fukara fonunu bürokratların kuruyemiş parası yaptılar

Bunlardan ilki kamuoyunda Fakir Fukara Fonu (FakFukFon) olarak bilinen Sosyal Yardımlaşmayı ve Dayanışmayı Teşvik Fonu, hem Özal hem de sonraki hükümetler tarafından çeşitli sermaye çevrelerine proje destek ve teşvikleri adı altında kaynak aktarmak için kullanıldı. 2011 Sayıştay denetiminde bu fonda biriken para karşılığında bankalardan alınan 7,7 milyon liralık promosyonun da bürokratlar, valiler ve kaymakamlar tarafından pastane, kuruyemiş, kozmetik, çiçek, şoför, mobilya, dekorasyon gibi harcamalarda kullanıldığı ortaya çıktı.

Konut Edindirme Fonu nasıl hortutuldu?

Güya işçi ve emekçileri konut sahibi yapmak için ücretlerden zorla yapılan kesintilerle oluşturulan Konut Edindirme Yardım Fonu'nun (KEY) akıbeti de farklı olmadı. Yine Özal zamanında kurulan fon için 1995 yılına kadar emekçilerden kesinti yapıldı. 1999 yılında KEY hesaplarının tasfiyesi kararlaştırıldı ve biriken para karşılığı kadar gayrimenkul Emlak Bankası'na devredildi. Ancak bu gayrimenkullerin gerçek değerinin ne olduğunu kimse hiçbir zaman bilemedi. Emlak Bankası hortutulmuş içi boşaltıldıktan sonra 2001 yılında kapatılarak Ziraat Bankası'na devredildi. Kurulduktan 20 yıl sonra geri ödemelere başlandığında, sendikalar KEY kapsamında tam kesinti yapılan bir işçinin 5.500 lira alması gerektiğini açıkladığı halde en yüksek 1.392 liralık bir ödeme yapıldı. Milyonlarca kişi hiç ödeme almadı. Tabii ki tek bir işçi bile bu fon sayesinde ev sahibi olamadı.

payının yanında işçilerden yapılan yüzde 2'lik zorunlu kesinti ile eski para ile 700 trilyon lira toplandı. 2006 yılında fon tasfiye edildiğinde, fonun kamu bankalarına düşük faizle yatırıldığı ortaya çıktı. Fonun adındaki "zorunlu" doğrudu ama çalışanlar tasarruf etmek yerine ceplerinden devlet bütçesine, oradan da sermayeye kaynak aktarıldığını gördüler.

Patronlar işsizlik sigortasına bir koyup üç alıyor

Nihayet halen devam etmekte olan İşsizlik Sigortası Fonu da daha öncekiler gibi işçi ve emekçilerden sermayeye kaynak aktarmak için sürekli olarak yağmalanıyor. İşsizlik sigortası fonu için brüt ücret içerisinde işçi payı olarak yüzde 1, işveren payı olarak da yüzde 2 oranında prim kesiliyor. Bununla birlikte patronlar yatırdıkları yüzde 2'nin çok daha fazlasını teşvik ve destek ödemeleri ile geri alıyorlar. Örneğin 2020 yılında Mayıs ayına kadar işveren payı olarak 4 milyar 690 milyon prim ödemesi yapılmışken patronlar fondan 8 milyar 420 milyon teşvik ve destek almışlar. İşbaşı eğitim programları da patronların ücret yükümlülüğünü fonun üzerine yaktığı bir uygulamadır ve aynı dönemde 1,5 milyar lira yine bu kapsamda patronlar tarafından kullanılmıştır. Kısa çalışma ödene-

İşsizlik Sigortası Fonu Gelir ve Gider Tablosu (Bin TL)	2020	2020
	Ocak-Mayıs	Mayıs
TOPLAM GELİR	18.802.085	2.737.421
İşçi ve İşveren Primi (%1 İşçi, %2 İşveren)	7.039.499	1.012.426
Devlet katkısı	2.346.499	337.475
Faiz gelirleri	8.667.762	1.032.236
Diğer gelirler	748.325	355.283
TOPLAM GİDER	23.008.811	8.624.991
İşsizlik ödeneği	4.383.790	145.695
Kısa çalışma ödeneği	6.118.556	5.336.931
Nakdi ücret desteği	442.284	442.284
Yarımlı çalışma ödeneği	13.186	1.976
Ücret garanti fonu ödemesi	25.357	2.447
Aktif işgücü programları	1.668.605	324.583
İşbaşı eğitim programları	1.524.297	259.500
Teşvik ve Destek ödemeleri	8.419.973	1.865.421
Diğer giderler	412.764	246.155
MENKUL KIYMET VE NAKİT FON VARLIĞI	127.335.065	127.335.065

Kaynak: İşkur İşsizlik Sigortası Fonu Bülteni, Mayıs 2020

ğini de işçilerin yararlandığı değil patronların ücret yükümlülüğünden kurtarıldığı bir uygulama olarak görmek gerekir.

İşsizlik sigortası fonunda tahvil hortumu

Fonun yağması bununla da bitmiyor. İşkur'un İşsizlik Sigortası Mayıs ayı bültenine göre fon kaynaklarının yaklaşık yüzde 80'i tahvillere yatırılmış durumda. Yani fondan düşük faizle devlete borç verilmiş. Bu borç da işçi ve emekçilerin ihtiyaçları için kullanılmıyor. Yine sermayeye destek ve teşvikler, vergi indirim ve muafiyetleri ile aktarılıyor; kamu bankalarının inşaat sermayesini ayakta tutmak için verdiği düşük faizli konut kredilerinin

zararlarını ve nihayet devlet bütçesinin açığını kapatmak üzere kullanılıyor ve yerli yabancı tefecilere faiz olarak gönderiliyor.

Kıdem tazminatının fona devri son yağma operasyonudur

Eski ve mevcut fonların hali bu iken kıdem tazminatının fona devredilmesinin amacının ne olduğu ve sonucunun da ne olacağı gayet açıktır. Kıdem tazminatı, tamamlayıcı emeklilik sistemi ya da başka bir adla fona devredilirse, işçiler ellerindeki son iş güvencesinden mahrum olacaktır. Ayrıca yine işçi ve emekçilerin alın terinden kesilerek oluşturulacak fonda biriken milyarlarca lira yine patronlara destek, teşvik vb. biçimlerde aktarılacaktır.

Zorla kesinti gerçek, tasarruf yalan!

Yine Özal döneminde 1988'de kurulan Zorunlu Tasarruf Fonu için işveren ve devlet

İşsizlik çığ gibi büyüyor! Güneş balçıkla sıvanmıyor!

TÜİK, Mart ayı işsizlik rakamlarını açıkladı. TÜİK rakamlarına göre geçtiğimiz yıl Mart ayında 7 milyon 317 bin kişi olan işsiz ordusuna 1,5 milyon yeni işsiz daha eklendi ve rakam 8 milyon 859 bine ulaştı. İşsizlikte artış oranı yüzde 21 oldu. İktidar bu vahim tabloyu ters yüz etmek ve halkı yanıltmak için bu tablonun sadece bir kısmı üzerinde duruyor ve sadece resmi işsizlik rakamlarından bahsediyor. İş bulmaktan ümidini kesenleri, zamana bağlı eksik istihdamı ve mevsimlik çalışanlar gibi kalemleri kapsamayan dar tanımlı işsizlik rakamları üzerinde duruyorlar. Bu rakamlara göre işsizliğin azaldığını iddia ediyorlar. Hatta bu rakamlara göre işsizlik oranı Şubat ayına göre dahi azalmış gözüküyor.

Resmi söylem ve gerçekler birbirini tutmuyor

Bu açıklamalar son dönemde işsiz kalan ve sürekli işsizlik tehdidi altında korku içinde çalışan milyonları şaşırtmıyor ancak haklı bir öfke doğuruyor. Çünkü güneş balçıkla sıvanmak mümkün değil. Görmek isteyen gözler

in TÜİK'in resmi rakamları dahi son derece vahim bir tabloyu ortaya koymakta. Üstelik bu tablonun Mart ayına ait olduğunu yani Koronavirüs salgınının henüz ilk etkilerini gördüğümüz bir dönemi yansıttığını da göz önünde bulundurmamız gerekir.

Milyonlar iş bulmaktan ümidi kesmiş durumda

İktidarın resmi söyleminde yer alan işsizlik oranındaki azalış, işsizlerin azalmasından değil işgücüne katılım oranının bir yıl içinde yüzde 58,4'ten yüzde 53,7 seviyesine kadar sert bir şekilde düşmesinden ileri geliyor. Geçtiğimiz yıl Mart ayından bugüne kadar 2 milyon 155 bin kişi değişik sebeplerden işgücünün dışına çıkmış. Aynı dönemde istihdam edilen kişi sayısı da 1 milyon 600 bin azalmış. Bu vahim tabloya rağmen işsizlik oranını azalmış gibi gösteriyorlar çünkü bir yıl içinde iki kat artan ve 1 milyonu aşan iş bulmaktan ümidini kesmiş insanı işsizlik rakamlarında saymıyorlar. Çalışmaya hazır olan ama başka sebeplerle iş aramayan 2,5 milyonla birlikte bu rakam 3 milyon 700 bine ulaşılıyor.

İşsizlik türü	Mar.19	Mar.20	% Değişim
Dar tanımlı (Resmi) işsizler	4.513.000	3.957.000	-12%
İş aramayıp çalışmaya hazır olanlar	2.269.000	3.728.000	64%
İş bulmaktan ümidini kesenler	563.000	1.174.000	109%
Diğer*	1.706.000	2.554.000	50%
Zamana bağlı eksik istihdam**	418.000	1.040.000	149%
Mevsimlik çalışanlar	117.000	134.000	15%
Toplam (Gerçek İşsizlik)	7.317.000	8.859.000	21%

Gerçek işsizlik rakamları TÜİK rakamlarına göre Gerçek gazetesi tarafından hesaplanmıştır.

* Mevsimlik çalışma, ev kadını olma, öğrencilik, irad sahibi olma, emeklilik ve çalışmama halinde olma gibi nedenlerle iş aramayıp ancak işbaşı yapmaya hazır olduğunu belirten kişiler

** Referans haftasında istihdamda olan, esas işinde ve diğer işlerinde/çalışmalarında toplam olarak 40 saatten daha az süre çalışmış olup, daha fazla süre çalışmak istediğini belirten ve mümkün olduğu takdirde daha fazla çalışmaya başlayabilecek olan kişiler

İşten çıkartmalar, esnek çalışma dayatması ve işsizlik korkusu artıyor

İşten çıkartma dolayısıyla iş arayanların sayısı bu dönem içerisinde yüzde 9 artmış durumda. Bununla birlikte işten çıkartma korkusunun etkisi de çok

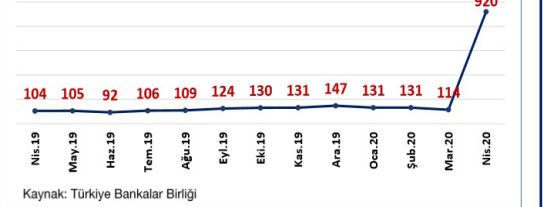
net bir şekilde görülebiliyor. Yetersiz istihdam rakamları yani daha iyi koşullar elde etmek amacıyla işini değiştirmeyi düşünenlerin sayısı 822 bin'den 526 bin'e düşmüş. Herhalde bu bir yıl içinde kimsenin halihazırda çalıştığı işten daha memnun hale geldiğini düşünemeyiz. Tam tersine işsiz kalmak ve yeni iş bulamamak korkusuyla insanlar hangi koşullarda olursa olsun işlerinde kalmaya uğraşmaktadır. Bunu fırsat bilen patronlar da her türlü esnek çalışma uygulamasını dayatmaktadır. Esnek çalışma dayatmasını en çarpıcı şekilde tam bir buçuk kat artarak 1 milyonu geçen zamana bağlı eksik istihdam rakamından görebiliyoruz.

AKP sermayeye kalkan olmaya devam ettikçe işsizlik 10 milyonu geçebilir

Tablo ortadadır. Daha önce de öngördüğümüz ve uyardığımız gibi işsizlik bir çığ gibi büyümektedir. Yaygın kısa çalışma ödeneği uygulamasının Mart ayında henüz başlamış olduğunu ve işten çıkartma yasaklanıyor adı altında ücretsiz izin dayatmasının ise daha sonra başladığını hatırlayacak olursak, Nisan ve Mayıs aylarında tablonun çok daha vahim hale geleceğini görebiliriz. Tabii ne kısa çalışma ne de ücretsiz izinler yine resmi işsizlik rakamlarında yer almayacaktır. İktidar yine bu rakamlara yaslanmak isteyecektir. İstihdam kalkması adı altında hazırladıkları paketle de sermayeyi ücret yükünden kurtaran ve tüm yükü işsizlik sigortası fonuna yükleyen uygulamaları sürdürmeye hazırlanıyorlar. Yani gerçek işsizliğin 10 milyonu aşmasının önüne geçecek hiçbir uygulama ortada yok. İktidarın sermaye dostu ve işçi düşmanı politikaları işsizlik tablosunu kötüleştirilecek ve emekçi halkın ödediği bedeli arttıracaktır.

Geçim sıkıntısına borç yükü ekleniyor! Patronların değil emekçi halkın borçları silinsin!

İlk defa ihtiyaç kredisi kullanan kişi sayısı (Bin kişi)

Kaynak: Türkiye Bankalar Birliği

Salgın döneminde işsiz kalarak gelirinden olan, ücretsiz izin ödeneği olarak 1.170 liraya talim etmek zorunda kalan ya da kısa çalışma ödeneği ile ücretinden yüzde 40 kesintiye gidilen işçi ve emekçiler geçinebilmek için ihtiyaç kredilerine yöneldi. Türkiye Bankalar Birliğinin raporuna göre salgının ekonomik etkisini yoğun olarak gösterdiği Nisan ayında 920 bin kişi ilk defa ihtiyaç kredisi almış. Verilen ihtiyaç kredilerinin toplam miktarı ise sadece bir ayda 17 milyar liradan fazla artmış.

Alınan bu borçların önemli bir kısmı, işçi ve emekçiler geçmişte aldığı borçların taksitlerini ödeyemez duruma geldiği için borcu borçla çevirmek üzere almıyor. Bir anda işsizlikle karşı karşıya kalan ya da hane geliri ciddi şekilde azalan aileler de temel ihtiyaçlarını karşılamak için borçlanıyorlar. Salgın döneminde emek sömürsüne bir de modern tefeci bankaların faiz hırsızlığı ekleniyor. Patronlar yüzüsüzce vergi borçlarını sildirenken, yaptıkları bağışları vergi matrahından düşerken işçiler, emekçiler ve köylüler de modern tefeci boyunduruğuna karşı sesini yükseltmelidir. Silinmesi gereken borçlar patronların değil emekçi halkın borçlarıdır. Temel ihtiyaçlar için harcanmış bireysel kredi ve kredi kartı borçları koşulsuz olarak silinmelidir.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

İşim, ekmeğim, kırmızı çizgim! Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!

İşçi ve emekçi çoğunluk bir yandan virüsle diğer yandan geçim derdiyle uğraşırken bir de üstüne sermaye ve iktidar kazanılmış haklarımıza göz dikiyor. Kıdem tazminatını fona devretme planları yine masaya getirildi.

İktidar sermaye el ele: Eski tas eski hamam sömürüye devam!

Salgını fırsat bilerek, önce kısa çalışma sonra ücretsiz izin derken şimdi de kazanılmış haklarımıza göz diktiler. Bugünkü iktidar 1999'da Marmara depremini fırsat bilip, mezarda emeklilik yasağını yangından mal kaçırır gibi meclisten geçirenlerle aynı patron kumaşındadır. Eski tas eski hamam! Sömürüye devam! Bugün yaptıklarının o gün yapılan fırsatçılıktan farkı yoktur.

Zaten kıt kanaat geçinen işçi ve emekçi milyonların üzerine daha faz-

la köktüler. Ne asgari ücreti vergiden muaf yaptılar ne de vergi dilimi zulmüne son verdiler. EYT'lilerin taleplerine kulak tıkadılar. Sermaye ise vergi muafiyetleriyle, bağışlar dahil her şeyi vergiden düşerek tüm vergi yükünü işçilere yıkmış durumda. Bitmiyor, işsizlik sigortası fonuna prim olarak yatırdıklarının fazlasını teşvik ve destek adı altında kasalarına koyuyorlar. Bitmiyor! Saraydan açıklanan 100 milyarlık istikrar kalkını paketinden de onlar yararlanıyor. Bitmiyor! Gözleri doymuyor! Kıdem tazminatımıza, kazanılmış haklarımıza göz dikiyorlar!

Bıçak kemiğe dayanmıştır! İşimiz, aşımız, ekmeğimiz bizim kırmızı çizgimizdir!

Bu saldırıyı durdurmak elimizde. Kıdem tazminatımıza dokunmak,

kazanılmış haklarımıza torba yasayla saldırmak isteyenlere vereceğimiz cevap genel grev olmalıdır. Türk-İş ve DİSK kıdem tazminatını genel grev sebebi kabul etmektedir. Bu önemli bir güçtür. Ancak yeterli değildir. Son dakikada masada fikir değiştiren sendika bürokratlarını çok gördük. Biz kendi kaderimizi kendi elimize almak, sendikalarımıza sahip çıkıp onları denetlemek zorundayız!

Ayrı gayrı yok! Birleşik İşçi Cephesi var! Grev komiteleri için ileri!

Yarıdan tezi yok her fabrikada her iş yerinde genel grev komitelerimizi kuralım! İşimize ekmeğimize saldıranlara karşı şalterleri indirip, üretimi durdurup en yakın fabrikalarla birleşmek ve işçinin gücünü göstermek için planlarımızı yapalım, kendi aramızda vardiya vardiya, bölüm bölüm görev paylaşımını yapalım. Ayrı gayrı demeden, Türk-İş'li DİSK'li demeden, sendikası sendikası demeden, en yakın fabrikadan başlayarak kıdem tazminatını savunmak için iletişim ve koordinasyonu sağlayacak komiteler oluşturalım. İşimizi, ekmeğimizi, kırmızı çizgimizi üretimden gelen gücümüzü kullanarak, genel grev ve genel direnişle koruyalım!

Kıdem tazminatı gibi belirli süreli sözleşme dayatması da kırmızı çizgidir: Cevap genel grev genel direniş olmalı!

Siyasi iktidar artık neredeyse alışkanlık haline gelmiş bir şekilde "kıdem tazminatını fona devretme" planını gündeme getirip nabız yokluyor. İşçi sendikalarının tepkilerine göre "sosyal tarafların uzlaşması lazım" diyerek plan belirsiz bir süreliğine erteleniyor. Ancak bu esnada işçilerin bir dizi başka hakkını tırpanlıyor. Şimdi yine kıdem tazminatını fona devretmeyi güya ertelemiş görünüp, torba yasa ile 25 yaş altına ve 50 yaş üstüne "belirli süreli iş sözleşmesi" yapmayı olanaklı kılan esnek çalışma dayatmasını geçirmek istiyor.

Patronların muhturası torba yasa tasarısı oldu

Belirli süreli iş sözleşmesi mevcut iş kanuna göre ancak "belli bir işin tamamlanması veya belirli bir olgunun ortaya çıkması gibi objektif koşullara bağlı" olarak yapılabilir. Yine kanuna göre üst üste birden fazla belirli süreli iş sözleşmesi yapıldığında sözleşme süresiz sözleşmeye dönüşür. Patronlar uzun süredir "esneklik" talep ederek bu koşulların yumuşatıl-

masını istiyorlardı. Bunun için geçtiğimiz yıl patronlar örgütü TOBB (Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği), Çalışma Bakanlığına bir muhtıra ile bu taleplerini iletmişti. Biz de bu muhturayı "TOBB kölelik düzeni istiyor" başlıklı yazı ile teşhir etmiştik.

Sadece 25 yaş altı ve 50 yaş üstü işçiler değil tüm işçi sınıfı tehdit altında!

İktidarın "istihdam kalkını" adı altında bir torba yasa halinde hazırladığı plan, patronların bir yıl önce verdiği muhtura istediğinden fazlasını veriyor. İktidar, 25 yaş altı ve 50 yaş üstü işçileri tamamen kulasız ve güvencesiz bir şekilde patronların kâr hırsına terk ediyor. Belirsiz süreli iş sözleşmesi iş güvencesi kapsamında olmanın bir şartı olduğu için işçileri güvenceden çıkarmak, işe iade davası açmanın da yolunu kapatmak istiyorlar. Bu eğer hayata geçerse özel sektördeki fiilen taşeron çalışmanın, asıl işleri de kapsayacak şekilde yaygınlaştığını görürüz. Bunun sonucu 25-50 yaş arasındaki işçiler için de son derece kötü olacaktır. Bu yaş

grubunun dışında kalanlar işten çıktığı takdirde yeniden iş bulmakta güçlük çekecek, patronlar ucuz ve güvencesiz olduğu için 25 yaş altı ve 50 yaş üstü işçileri tercih edecek, dolayısıyla işçiler yeniden iş bulmak için daha düşük ücretlere razı olmak zorunda kalacaktır. Bu saldırı işçilerin kıdem ve ihbar hakkını gasp etmeyi hedeflediği gibi tüm işçi sınıfını asgari ücrete doğru itme amacını da gütmektedir.

Kırmızı çizgimizi genel grevle savunabiliriz!

Bu açıdan bakıldığında sendikaların kıdem tazminatı fonuna karşı almış oldukları tutumun çok daha fazlasını bu düzenlemeye karşı almaları gerekmektedir. Kıdem tazminatı eğer kırmızı çizgi ise bu düzenleme de bal gibi bu kırmızı çizginin çiğnenmesidir. 25 yaş altına ve 50 yaş üstüne esnekliği, tüm işçi sınıfına asgari ücreti ve sefaleti dayatan torba yasaya karşı sendikalar genel grev genel direnişle cevap vermek zorundadır. Eğer Türk-İş farazi bir kıdem tazminatı fonu yasasına karşı genel grev dedikten sonra bu torba yasaya tepki göstermezse o takdirde işçilerin hakkını savunmuyor, iktidarın ve patronların oyununu oynayarak işçileri yanıltıyor demektir. Bu yüzden Türk-İş'in kıdem tazminatını savunmak için genel grev kararına sahip çıkmanın yanı sıra bu kararı, torba yasa saldırısına karşı da uygulamaya geçirmek için işçilerin tüm fabrikalarda genel grev komiteleri oluşturması ve inisiyatifi eline alması bir zorunluluktur.

Levent Dölek

Kıdem tazminatında bilim kurulu olur mu?

En baştan söyleyelim kıdem tazminatında bilim kurulu olmaz. Olursa da bilimle falan alakası olmaz. Tamamen tıbbi ve bilimsel bir alan gibi görünen Koronavirüs salgınında bile meselenin bilimsel olduğu kadar sınıfsal olduğunu gördük. Örneğin maskenin bilimsel olarak 2 saatte bir değiştirilmesi lazım. Ama bilim kurulu işçilere günde iki tane maske yeter dedi. Tüm nüfusa yönelik yaygın test yapılması salgının kontrolü için mutlak bir gereklilikti ama bilim kurulu bunu çok maliyetli gördü. Ülkede döviz kıtlığı oluşunca, bilim kurulunun profesörleri çıkıp tatil planlarını anlatmaya, uçak seyahatlerinin, otellerin, havuzların ne kadar güvenli olduğundan bahsetmeye başladı. Hâl böyle iken tamamen sınıfsal çıkarların karşı karşıya geldiği kıdem tazminatında devletin oluşturacağı bilim kurulunun ne menem bir şey olacağı belli değil mi?

Koronavirüsün genetiği, aşısı, tedavisi hâlâ araştırılıyor, semptomları, yayılma biçimleri, sıcağa etkilenmesi vb. ile ilgili sürekli yeni bilgiler, araştırma sonuçları gündeme geliyor. Kıdem tazminatı ise her yönüyle ayan beyan gözümüzün önünde olan bir şey. Sermaye ve iktidar bilinçli olarak kıdem tazminatı meselesinin üzerinde bir gizem yaratmaya çalışıyor. Tayyip Erdoğan çıkmış "kıdem tazminatını birilerinin insafına bırakmadan kalıcı ve garantili bir sisteme" bağlamaktan bahsediyor.

İşçilerin yüzde 90'ı kıdem tazminatı alamıyormuş. Kıdem tazminatı işverenin insafına kalmışmış. Bu sorun nasıl çözülmüş? Sanki dertleri bu! Yalanını sevsinler. Bu konuda araştırma yapmaya gerek var mı? Sebepler belli. Kayıt dışı çalıştırma, her sene kağıt üzerinde girdi çıktı yapma, iflas kanununda işçi alacaklarının devletin, bankaların, diğer şirketlerin ardından en sonda gelmesi ve en yaygın olarak da İş Kanununun 25/2. Maddesini patronların suistimal edip, işçiyi iftira atıp, işçiyi tazminatsız çıkarması ve patronun değil, işçinin haklı olduğunu ispat etmek için mahkemelerde sürdürülmesi...

Bu saydığımız sebeplerden biri hariç hepsi patronlar tarafından mevcut yasaların alenen çiğnenmesinden ileri gelmektedir. Dolayısıyla kıdem tazminatı patronların insafına terk eden bizzat kanunun alenen çiğnenmesine göz yuman iktidarın kendisidir. Erdoğan, 2011 yılında Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği'nin bir konferansına katılıp bu gerçeği şöyle itiraf etmişti: "Tekstil sektöründe bugün 2 milyon civarında işçiden sadece 350-400 bin işçi kayıtlı, bunun farkındayız, biliyoruz ama katlanıyoruz."

İcra iflas kanununda işçiler lehine değişiklik yapmak isteyen de elini tutan yoktur. Bir gecede işçi alacaklarını ilk sıraya çıkarırlar. Olur biter. İşçilerin haklarını torba yasalara doldurup gasp eden yasaları bir gecede yangından mal kaçırıcısına geçirmeyi, grev yasalarını korsan taksii yasasının kenarına iliştip geçirme numaralarını iyi bilirler!

Kıdem tazminatını alamayanlara değil, alabilenlere bakalım bir de. Bunlar sendikalı işçilerdir. Sendikalı, örgütlü işyerlerinde işçinin hakkı patronların insafına kalmaz. Ancak Türkiye'de sendikalaşma oranı yüzde 10'un altındadır. Neden mi? Çünkü Anayasa'yı ve yasaları çiğneyerek sendikalaşma hakkını gasbeden patronların arkasında da aynı iktidar vardır. İşten çıkartmanın güya yasak olduğu bu günlerde Çerkezköy'de MTN fabrikası işçileri sendikalaştıkları için kapı dışarı edilmişlerdir. Son olarak fabrika önündeki eylemleri "pandemi" sebebiyle, "bilimsel" sebeplerle yasaklanmış bulunmakta. Cargill, VIP Giyim, SF Trade, Kale Pratt ve daha nice fabrikanın işçileri aynı sebeple işlerinden oldular. Direniyorlar, haklarını arıyorlar. Devletin hiçbir şey yapmasına gerek yok. Anayasa'yı ve yasaları uygulasa yeter. İşçiler örgütlenir kıdem tazminatını da bihakkın almasını bilir.

Sorun belli, çözüm belli. Bilim kurulu ancak meselenin sınıfsal bir çatışma olduğu gerçeğini gizlemeye ve çarpıtmaya yarar. Hukukçular, iktisatçılar, çalışma ekonomisi uzmanları ve konuyla ilgili tüm bilim insanları kıdem tazminatı ile ilgili bir katkı sunmak istiyorlarsa yapmaları gereken tek şey, birikimlerini, enerjilerini ve zamanlarını kıdem tazminatı hakkını savunmak için harekete geçmiş bulunan işçilerin hizmetine sunmaktır. En acil olarak da bu mücadelede işçi sınıfının yanında yer almak ve meselenin bilim kisvesi altında çarpıtılıp saptırılmasına mani olmaktır. İhtiyaç bir kıdem tazminatı "bilim kurulu" değil, kıdem tazminatını savunma komitesidir!

Sungur Savran

Gel Erinç, birlikte mücadele edelim!

Erinç Yeldan dostumuz, epeyce bir süre önce (27 Mayıs 2020) *Cumhuriyet* gazetesindeki köşesinde sosyalist solun genellikle sosyalizmin berisinde kalan hiçbir somut önleme olumlu yaklaşmadığını, bu tür önlemlere “sistem içi” diye burun kıvrıldığını, bu yüzden kitleleri ikna edemediğini ve bunun sonucunda marjinalleştiğini yazdı.

Erinç Yeldan’ın sözünü ettiği, sosyalizmden başka hiçbir talebe yanaşmayan o uzlaşmaz sol Türkiye’de varsa sosyalist solun çok küçük bir kısmını oluşturduğu kesin. Solun çok büyük bir bölümü basit reformlardan başka bir talep ileri sürmüyor zaten. Sanırsız, Yeldan sosyalizmin berisinde kalan güncel, somut, acil talepleri küçümsemeyen, ama bunların **bir bölümünü** gerçekten sistem içi ve yararsız bulan, buna karşılık **başka bir bölüm** güncel ve somut talepleri öne sürmeye taraftar olan hareketleri düşünüyor, ama pozisyonlarını yanlış anlıyor.

Bu, Yeldan’a özgü bir yanlış anlama değil. Türkiye’nin sendikal hareketle yakından ilişkisi bulunan, hep işçi sınıfının yanında olmuş sosyalist ekonomistlerinden ve çalışma ekonomisi uzmanlarından bir bölümü, kendilerinin somut talepler ileri süren politikalar savundukları, buna karşılık bizim de içinde yer aldığımız bir başka öbeğin hiçbir somut önlem ve talebe değer vermediği imgesini kendi kafalarında yaratmış durumda. Tartışmayı da hep böyle sürdürmeyi seçiyorlar. Oysa onlar da biz de somut öneriler yapıyoruz. Sadece **başka türden** somut öneriler yapıyoruz. Erinç dostumuzun sözünü ettiğimiz yazısı, bunu ona ve onun gibi düşünen sosyalistlere anlatmak için çok iyi bir fırsat.

Yeldan, yazısına uluslararası alandan kaynaklanan bir çağrıya değinerek başlıyor. “İşin Demokratikleştirilmesi” olarak anılabilecek, çeşitli ülkelerden 6 bin aydının imzalamış olduğu bu çağrının can alıcı talebi “şirketleri demokratikleştirmek” olarak öne çıkıyor. Yeldan bu çağrıyı imzalamış. Ama aynı zamanda yeterince radikal bulmuyor. Buna rağmen sistem içinde çalışmanın da gerekliliğine inandığını vurguluyor. Ama “sınıf pusulasını yitirme” tehlikesini de gündeme getiriyor. Ancak “sınıf pusulasını yitirme” dedikten sonra bir kavramsal kayma çıkıyor yazıda ortaya: “... nihai çözümün kapitalist sistemin dışında, sosyalizmde olduğu ufkunu yitirmemek” olarak tanımlanıyor sınıf pusulası.

Oysa sınıf pusulası başka bir şey: Bütün politikasını iki karşıt sınıfın çıkarlarının uzlaşmaz olduğu kabulünden hareketle işçi sınıfı tarafından oluşturmak. Yani sosyalizmden önce sınıf mücadelesi. Marx’ın gösterdiği, bu sınıf mücadelesinin en sonunda mutlaka işçi sınıfı iktidarıyla, yani sosyalizmin inşası sürecinin başlamasıyla sonuçlanması gerektiği. Ama sürecin sonunda. Sosyalizmin politikası, her dakika o gerçekliğin papağan gibi tekrarlanması değil. Ama sosyalizmin politikası her an işçi sınıfı ile kapitalist sınıf arasındaki çıkar karşıtlığına yaslanan bir politika.

Yeldan’ın imzaladığı çağrının “şirketlerin demokratikleştirilmesi” talebi, sermaye ile işçi sınıfının çıkarlarının uzlaşırılabilirliğini varsayıyor. Sosyalist politikanın abecesine aykırı olan bu. Başlangıç noktamızın sınıf çıkarlarının karşıtlığı olması gerektiğine dair “sınıf pusulası” işte burada şaşıyor. Yeldan’la asıl anlaşamadığımız konu bu. Her tür somut önlemin “sistem içi” diye bir kenara atılması değil.

Ama Yeldan’ın yazısında bizi çok hoş bir de sürpriz bekliyor. Yeldan tartışmanın bir yerinde bütün dünyada “reel ekonomiden kopmuş olan” borsaların kapatılması için çağrıda bulunuyor! İşte buluştuk! İşte “yıkılsın kapitalizm!” demekle birlikte kapitalist sınıfın canını yakacak, işçi sınıfının ise gözünü iktidara çevirmesini geektirecek bir talep. Gel Erinç, “bütün dünyada borsalar kapatılsın!” talebi doğrultusunda sen bir bildiri hazırla, biz de imzalayalım! Bak görüyor musun, Sol somut önlemleri hiç deöyle elinin tersiyle itmiyormuş.

Hazır anlaşmışken, gel, grevlerin ertelenmesi adı altında yasaklanmasına, kıdem tazminatının fona devrine, 25 yaş altı ve 50 yaş üstü işçileri belirli süreli sözleşme ile çalıştırma projesine karşı birlikte mücadele edelim. Biliyorum sen de edersin bunlara karşı mücadele. İşte yine anlaşıyoruz. Bunlar acil somut taleplerdir. Biz devrimci sosyalistler bunlar için verilecek mücadelenin bir yandan kısa vadede sınıfın çıkarlarını korurken, bir yandan da sosyalizm için mücadelenin hazırlanmasında taş üstüne taş koyduğunu düşünüyoruz.

Demek ki devrime ve sosyalizme inanan sosyalistler her şey sosyalizmden sonra çözülecek deyip somut meselelerde ellerini kollarını bağlayıp oturmuyor. Somut önlem ve taleplerle yürüyor. Bütün mesele o somut önlem ve taleplerin ne olduğu. Şirketler işçiyi gerçekten iktidar sahibi yapacak biçimde demokratikleştirilemez. Ama işçinin somut çıkarları doğrultusunda kapitalist sınıfa ve onun çıkarlarının bekçisi iktidara karşı sendikalar ve partilerle örgütlenerek mücadele edilebilir. Biri boşa giden enerjidir, işçi sınıfının örgütlerini ve aydınlarını burjuvaziye bağlar, öteki hem kısa vadede kazandırır, hem işçi sınıfını iktidar mücadelesine hazırlar.

Türkiye Libya’da vekalet savaşında

Libya’daki iç savaşta Libya Ulusal Ordusu’nun başındaki Hafter’e karşı siyasal İslamcı Sarraç’ın başında olduğu Ulusal Mutabakat Hükümeti’ni (UMH) destekleyen Türkiye hükümeti, bir süredir NATO’yu ve ABD’yi de Sarraç’ı desteklemek üzere daha aktif bir tutum almaya çağırıyordu. Nitekim NATO Genel Sekreteri Stoltenberg geçtiğimiz ay Sarraç hükümetine desteklerini açıkladı. Yakın zamanda da ABD’nin Afrika operasyonları merkezi (AFRICOM) subayları, Amerikan elçisi ile birlikte Sarraç’la resmi bir görüşme yaparak açık şekilde Libya’da Sarraç’ın yanında bir görüntü vermiş oldu. Tabii ki NATO ve ABD’nin Libya’ya müdahalesinin en büyük amacı, Hafter’i destekleyen güç olarak öne çıkan Rusya’yı engellemek.

Yine çark ettiler

Daha dün Doğu Akdeniz’de “emperyalist oyunları bozuyoruz” edebiyatı yapanlar da hemen çark ettiler. Mevlüt Çavuşoğlu, Trump ve Erdoğan’ın telefon görüşmesinin ardından Libya’da ABD ile birlikte çalışma talimatı aldıklarını açıkladı. Çavuşoğlu aynı açıklamasında İdlib’de de en büyük desteği ABD’den gördüklerini söyleyerek ABD ile ilişkilerin iyiye gittiğini vurguladı. Halbuki aynı iktidar İdlib’de ABD temsilcisi James Jeffrey ölen Türk askerleri için “şehidimiz var” dediğinde tepki göstermişti. Bu tepki iç kamuoyuna yönelik ve İdlib’de bir Amerikan savaşı yaşandığını gizlemeyi amaçlıyordu. Oysa ABD’nin çoktan beri planlamakta olduğu gibi, İdlib’de

Türkiye ile Rusya, sınırlı da olsa sıcak bir çatışmanın içine girmişti. Erdoğan iktidarının Libya politikasının tarihi de tutarsızlıklarla dolu. 2011’de önce “NATO’nun Libya’da ne işi var?” diyen Erdoğan, bir ay sonra Türk askerini NATO emrinde Libya’ya göndermek üzere meclise tezkere getirmişti.

Türkiye Libya’da ABD’nin işini yapacak

Türkiye’nin desteği ile Sarraç Hafter’e karşı taarruza geçti ve ilerleme sağladı. Bunun üzerine Mısır açıktan devreye girdi. Sirte ve Cufra şehirlerini kırmızı çizgi ilân ederek sınıra asker yığdı. ABD’nin de Libya’da Sarraç lehine devreye girişi tam bu gelişmelerin ardından oldu. Ve ABD devreye girerken, kendisini asıl, Türkiye’yi vekil olarak gördüğü savaşın siyasi sınırlarını da çizdi. Sarraç’ın Türkiye’nin desteği ile Sirte’yi de Cufra’ya da alacak gücü vardı. Fransa ile birlikte ateşkes çağrısında bulundu. Zaten ABD’nin AFRICOM generalleri Sarraç’la toplantı yaptıktan sonra, Amerikan yetkilileri Hafter’le de ilişkiyi kesmeyeceklerine dair bir kayıt düşmüştü. Cumhurbaşkanlığı sözcüsü İbrahim

Kalın’ın katıldığı bir programda söylediği “Kahire’nin Mısır-Libya sınırı konusundaki meşru güvenlik endişelerini anlıyoruz” sözü ise mesajın derhâl alındığını gösteriyor.

Rusya’ya karşı Amerikan vekilliği

Türkiye NATO üyesi ordu ve donanmasıyla, dolara ve yabancı sermayeye bağımlı ekonomisiyle emperyalizmin zincirine vurulmuştur. Bu yüzden milliyetçi edebiyatla halka anlatılan her dış seferin sonu emperyalizmin taşeronluğuna varmaktadır. Libya’da da gelinen yer bu olmuştur. Türkiye’nin Libya’da ne işi var sorusunun cevabı bellidir. Kim ne hesap yapmış olursa olsun Türkiye dün İdlib’de düştüğü konumun aynısına Libya’da düşmüştür ve ABD emperyalizminin Rusya’ya karşı verdiği savaşın vekili olmuştur.

Bu yazının uzun versiyonu na gercekgazetesi.net sitesinden ulaşabilir, sayfaya şimdi ulaşmak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirilerek okutabilirsiniz.

Devrimci Marksizm’in 43. sayısı çıktı! Ana dosya: 15-16 Haziran

Devrimci Marksizm dergisi 15-16 Haziran’ın tam 50. yıldönümünde yayınlanan 43. sayısında bu işçi ayaklanmasına geniş bir dosya ayırıyor. Dosyanın bir yeniliği, dergide ilk kez söyleşilere yer verilmesi: Yeni sayıda, o günlerde olayların tarafı olan kurumlarda aktif görev alan iki kişiyle yapılmış mülakatlar yer alıyor. O dönemde Maden-İş’te görevli olan, daha sonra DİSK’te önemli sorumluluklar üstlenen Faruk Pekin, işçi sınıfı içinden bilgiler verirken, o dönemde çiçeği burunda bir subay olan ve ayaklanma sırasında işçi selini durdurmakla görevlendirilen bir birliğin başında bulunan Atilla Özsever ise öteki cepheden haber getiriyor.

Yine bu dosyada Levent Dölek, 15-16 Haziran’ın koşullarını hazırlayan sendikal mücadelelere damgasını vuran anlayıştan hareketle, DİSK dâhil bugünün sendikalarını eleştiriyor, öncü işçilerin görevlerini analiz ediyor. Mustafa Kemal Coşkun ise o anlayışın cisimleşmesi olan militan eylemlerin, grevlerin, işgallerin, yürüyüşlerin, Kavel’den Paşabağçe’ye, Derby’den Demir Döküm’e 15-16 Haziran’ı nasıl hazırladığını anlatıyor, “sağcı” diye küçümsenen işçilerin günü gelince nasıl barikatlara yüklendiğine işaret ediyor. Sungur Savran, 15-16 Haziran hakkında solda yaygın olan “direniş” nitelemesinin yanlış olduğunu, bu ölçekte bir işçi mücadelesinin ancak bir ayaklanma olarak görülebileceğini, bu olayın Ekim devrimi ile açılmış olan proleter devrimler çağının Türkiye’ye gelişini anlamını taşıdığı ileri sürüyor.

Devrimci Marksizm’in 43. sayısı ayrıca Koronavirüs salgını Türkiye ve dünya ölçeğinde değerlendiriyor ve sosyalistlerin bu büyük krize nasıl yaklaşması gerektiğini tartışıyor. Bu dosyanın ilk yazısında Sungur Savran, yaşanan salgından doğan krizi bir “uygarlık krizi” olarak niteliyor. Levent Dölek ise, Koronavirüs salgınının sadece büyük bir halk sağlığı sorunu olarak karşımıza çıkmadığını, bunun yanında salgın yüzünden kapitalist krizin de derinleştiğini ortaya koyuyor.

Dergiye devrimcimarksizm.net internet sitesinden ulaşabilir, şimdi sayfaya ulaşmak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirilerek okutabilirsiniz.

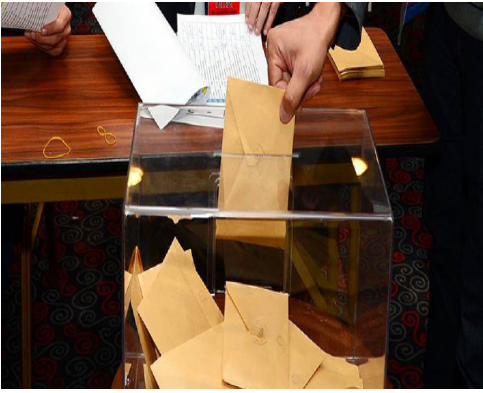

Seçim sistemine istibdad uyarı

İktidar cephesinden anlatılan masaları bir yana bırakırsak ekonomi hızla uçuruma gidiyor, salgının faturası işçi ve emekçilere kesiliyor, ateş düştüğü yeri yakıyor ve artık kimseyi Sağlık Bakanı'nın kızarmış gözleriyle teskin etmek mümkün değil. Türkiye dışarıda Suriye ve Libya'da emperyalizmin vekâlet savaşlarına sokuluyor, istibdad rejimi istikrar sağlamıyor, halk üzerindeki baskı sadece huzursuzluk ve hoşnutsuzluğun daha da artmasına sebep oluyor. Bu koşullarda Erdoğan ve müttefiklerinin oy kaybı artık kimse için sır değil. Zaman geçtikçe halkın tepkisinin artması, oy kaybının hızlanması kaçınılmaz. Bu durumda AKP ve müttefikleri, halkın desteğini kazanmaya çalışmaktansa seçim sistemini kendi çıkarlarına göre dizayn etmeyi yeğliyorlar.

İsmarlama sistem: Daraltılmış bölge ve çoklu baraj

İşte bunu sağlayacak yeni bir model

adım adım iktidar kulislerinde pişiriyor. En çok duyulan kavram "daraltılmış bölge" sistemi. Bu sisteme göre seçim bölgeleri en fazla 5 milletvekili çıkartacak şekilde daraltılacak. Bu sistem, büyük partilere az oyla çok milletvekili çıkartma olanağı sağlıyor. Ancak bu yetmiyor. Davutoğlu ve Babacan'ı meclis dışı bırakmak gerek. Oyları yüzde 2-3'lerde seyreden bu partiler ittifaka girerlerse baraj sorununu aşılıyorlar. Bu yüzden ittifak içinde olan partilere yüzde 5'lik baraj getirilmesi konuşuluyor. Yüzde 10 barajı HDP'ye daha fazla oy sağlıyor deniyor. Ancak istibdad Kürtleri baraj altında bırakma hevesinden vazgeçmeye niyetli görünmüyor. Sistemin kapıları işçi sınıfının temsilcilerine de kapatılmalı. Dar bölgede emekçi halkın desteğini alan bağımsız adayların, ekonomik kriz koşullarında sürpriz yapması engellenmeli. Bunun için de seçim bölgesinde yüzde 20 barajının getirilmesi gündemde. Sonuçta barajları indireceğiz diye söze başlayıp üçlü bir baraj sistemini tartışmaya başlamış durumdadır.

Esas büyük sorun Cumhurbaşkanlığı seçiminde

Tabii bunlar hep meclis aritmetiği ile ilgili. Esas büyük mesele Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde. İki turlu seçim sisteminde yüzde 50+1 oy alma zorunluluğu Erdoğan'a ve müttefiklerine kâbuslar gördürüyor. İlk turda yüzde 40 üstü oy alıp birinci olan

Cumhurbaşkanı seçilsin diyenler var. Ama bunu gündeme getirirlerse sonunun ne olacağını kestiremiyorlar. "Erdoğan seçilememekten korkuyor" algısı zaten giderek yayılıyor, bu algıyı körükleyecek bir hamle ile tepetaklak olmak da var işin sonunda.

Halk iradesi barajsız, yasaksız, Zincirsiz Kurucu Meclis'le karşılık bulur

Tüm bu seçim sistemi tartışmaları tek bir şeyi ortaya koyuyor. İstibdad rejimi ve sermaye düzeni her yönüyle halkın siyasi iradesini iğdiş etmeye programlanmıştır. Halkın iradesi üzerindeki zincirleri bırakın kaldırmayı, gevşetmeyi bile düşünemiyorlar. Çünkü arkasından gelecek hürriyet dalgasından ödleri kopuyor. Halk kime oy verirse versin sonuç değişmesin istiyorlar. CHP'si, İyi Parti'si, Saadet'i, Gelecek'i, Deva'sı ile burjuva muhalefeti de bozacının şahidi sıracı misali iktidar değişse de düzen değişmesin diye varlar. İstibdada karşı hürriyetin adresi asla olamazlar. Hele ki CHP, kendisine de yarayacağını görüp olası değişikliğe muhtemelen "istemem yan cebime koy" misali yaklaşacaklardır. Emekçi halkın iradesinin zincirlerinden kurtulması, kayıkçı kavgalarıyla olmaz. Ekmek ve hürriyet kavgasıyla olur. Emekçi halkın iradesi ancak bütün partilere eşit propaganda hakkının tanındığı, barajsız seçimlerle oluşturulmuş yasaksız bir kurucu mecliste karşılığını bulur.

Baroların hürriyet mücadelesi: Savunma, yürütmenin sultası altına girmeyecek!

Baroların hâlâ yürütmeden bağımsız hareket ettiğini bilen ve bu durumu kendisine tehdit olarak gören istibdad rejimi, barolar üzerine yürütülen tartışmadan istifade ederek baro seçim sisteminin değiştirilmesini ve çoklu baronun getirilmesini kapsayan Avukatlık Yasası değişikliği tasarısını 30 Haziran Salı günü meclise sundu. Yargının savunma ayağını oluşturan barolar, bu saldırıya çeşitli eylemlerle karşı durdu. İlk olarak 60'ı aşkın baronun başkanı Ankara'ya yürüyüş başlattı. Yürüyüşlerinin sonunda şehre girişleri engellenen baro başkanları ve avukatlar, 27 saat polis ablukası altında tutulmalarına rağmen yol açılana kadar bekleyişlerini sürdürdü. Yolun açılması ve yürüyüşün tamamlanmasının ardından yasa tasarısı geri çekilene dek mücadeleye devam edeceklerini ilan eden barolar, "savunma susturulamaz" şiarıyla adliye önü oturma eylemleri, nöbetler ve İstanbul'da gerçekleştirilen Savunma Mitingi ile eylemlerini sürdürdü. 80 baronun, hukuk derneklerinin ve on binlerce avukatın karşı olduğunu açıklamasına rağmen dayatılan yasa tasarısına karşı birleşmek için 3 Temmuz'da Ankara'da yapılacak ortak miting ile tüm illerden avukatlar bir araya gelecek.

Baroların parçalanması savunmaya saldırı amaçlıdır

İstibdadın kendisinin bile nedenini ortaya koymayı beceremediği seçim sistemi değişiklikleri "hukukun geliştirilmesi"ne hizmet etmeyi bırakın, mahkeme kapılarında zaten zor olan

hak arama mücadelesini daha da zorlaştıracaktır. Bir "kamu hizmeti" olarak kabul edilen avukatlık mesleğinin zorunlu olarak bünyesinde icra edildiği baroların yapılarıyla oynanması sonucu savunmanın bağımsızlığı ortadan kaldırılacaktır. Dünyada örneği bulunmayan çoklu baro sistemi ile baroların statüsü fiilen birer demek statüsüne indirilecek, görülen kamu hizmetinin güvencesinin ortadan kalkmasına yol açacaktır. İç işleyişte sayısız aksaklığı beraberinde getirecek bu değişikliklerle halkın güvenceli kamu hizmetine erişebilmesi zorlaştırılmaktadır.

Barolar hürriyet mücadelesi veriyor

Türkiye'de yargının istibdad rejiminin sultası altında olduğunu, yalnızca adli yıl açılışının Cumhurbaşkanlığı konutunda yapılması, baro başkanları ve avukatların haklı eylemlerinin polis tarafından engellenmesi, baroların yapılarına yönelik saldırılar göstermiyor elbette. Halkın seçtiği milletvekillerinin, gazetecilerin, belediye başkanlarının, avukatların, sanatçıların, öğrencilerin hiçbir dayanak olmaksızın hapis hanelerde tutulması, Anayasa Mahkemesi kararlarının uygulanmaması, Cumhurbaşkanına hakaret davalarının olağanüstü sayıda olması, zaman zaman istibdadın çizgisinde olmayan kararlar veren hakimlerin

sürülmesi ya da haklarında soruşturma başlatılması bağımsız bir yargı olmadığının kanıtıdır. Yargının bağımsız kalabilen tek ayağı avukatlar ve onların temsilcileri barolardır. Bugün baroların verdikleri mücadele hürriyet mücadelesidir.

Emekçi halkın çıkarına olan, hürriyet mücadelesine omuz vermektir

Yargının zaten büyük bir kısmı bağımsızlığını yitirmişken baroların da susturulmasından en çok zarar görecektir emekçi halktır. Yürütmenin sözünden çıkmayan savunma, patronlar lehine daha çok mahkeme kararı, emekçiler için mahkeme kapılarında daha çok sürünmek, temel hak ve özgürlüklerimizin her alanda daha fazla gasp edilmesi demektir. Bu yüzden emekçi halk baroların hürriyet mücadelesine destek olmalı, istibdadı yenmek için ise bu mücadeleye ekmek talebini de ekleyerek omuz vermelidir.

Armağan Tulun

Çorum'un dersi

28 Mayıs 1980'de başlayan ve 4 Temmuz'da doruk noktasına çıkarak 10 Temmuz'a kadar devam eden Çorum katliamının 40. yılındayız. 40 yıl önce, Maraş'tan sonra bir kez daha bilindik bir senaryo bu kez Çorum'da devreye sokuldu. 57 kişi hayatını kaybetti, yüzlerce insan yaralandı, yüzlerce ev ve işyeri tahrip edildi. Çorum katliamının ne anlama geldiğini anlamak için sadece 28 Mayıs ile 10 Temmuz arasında geçen yaklaşık 1,5 aylık döneme bakmak yetmez. Çorum katliamının nasıl ortaya çıktığı, devletin haftalar boyunca neden göz yumduğu ancak o günün Türkiye'sinin içinden geçmekte olduğu süreçte bakılarak anlaşılabilir.

Çorum katliamının başlamasından önceki aylarda Tarih işçileri ülkeyi sarsmaktadır. Devlet devrimci, sosyalist fikirlere sahip işçileri fabrikalardan temizlemek amacıyla eski işçileri işten çıkarıp yerlerine yeni işçiler almaya girişmiş ancak başarısız olmuştur. Bunun üzerine fabrikayı tatil edip o sırada işçileri işten çıkartmaya kalkınca Tarih işçileri devletin bu kararını tanımadıklarını ilân ederek fabrikayı işgal etmiş, fabrikanın savunulması çevre mahallelere de yayılan büyük bir direniş halini almıştır. Günlerce süren çatışmalara rağmen direniş kırılmamış, devlet ancak panzerlerle barikatları yıkıp fabrika kapılarında girerek, yüzlerce işçiyi tutuklayarak mücadeleyi bastırabilmiştir. Diğer yandan Yeni Çeltik'te maden işçileri, 1975'ten itibaren sahip oldukları sendikal örgütlenmelerini güçlendirmiştir. Patron, toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin taleplerini redderek maden ocağını kapatmaya kalkınca işçiler madeni işgal edip üretime el koymuştur. Bu işgal ve direniş ancak 12 Eylül askeri darbesi ile kırılabilmiştir.

İşçi hareketinin 60'lı yılların ortalarından itibaren yükseldiği, 70'lerin sonuna doğru ise bu yükselişin bir bakıma durma noktasına geldiği Türkiye'de, 1980'in hemen öncesinde kendini gösteren yeni bir güçlü dalganın ilk ve belki de en sarsıcı örnekleridir bu mücadeleler. 12 Eylül, bu dalga büyümeden, işçi sınıfının hem sendikal hem siyasi örgütlenmesine kalıcı bir darbe indirip burjuvazinin önünü açmak amacıyla gerçekleştirilmiştir. Çorum katliamı da darbeye giden yol, örtülü bir iç savaş ortamı ile birlikte döşenirken, bu iç savaş stratejisinin bir parçası olarak devletin gözetiminde, adeta bir askeri darbeyi çağırarak ve meşrulaştırmak amacıyla kışkırtılan, göz yumulan bir katliamdır.

MHP'li Gün Sazak'ın öldürülmesinin ardından faşistlerin, Çorum'da camiye bomba atıldığı, suların zehirlendiği yalanını yayması ile birlikte yaptığı intikam çağrıları sonucu Alevilerin yoğun olarak yaşadığı mahallelere yönelik saldırılar başladı. TRT'de, olayların Çorum'da Alaaddin Camii'ne bomba atılması üzerine başladığına dair haberler gün boyu defalarca yayımlandı. Cami hoparlörlerinden bomba yalanı ile cihat çağrıları yapıldı. Ne polis ne de ordu haftalar boyunca devam eden saldırılar karşısında herhangi bir önlem almadı. Aksine halkın can güvenliğini nasıl koruyacaklarının değil, halkın kendini savunmak için mahalle mahalle kurduğu barikatları nasıl kaldıracaklarının hesabını yapıyorlardı. Ordu ise, Çorum'da yaşananları, 12 Eylül'e giden yolda bardağı taşıran son damla olarak gerekçe yapacak olmaktan memnun, Çorum'a gönderdiği generalinin bile sözüne güvenmiyordu. O dönemde Çorum'a giden birliğin başındaki Amasya 15. Tugay Komutanı Şahabettin Esengül, daha sonraki yıllarda verdiği bir röportajda caminin yanmadığına dair sözlerine "üst birlik komutanlarının" çok güç inandıklarını anlatıyordu.

Çorum'da yaşanan, işçi sınıfının sahip olduğu sendikal kazanımları, siyasi gücünden almak için gerçekleştirilen 12 Eylül'ün "koşulları"ni yaratmak üzere Alevilere yönelik mezhepçi saldırıların kışkırtılması ve katliama göz yumulmasıdır. Çorum'da katliama göz yumular, 12 Eylül'ün işçi sınıfının haklarına ve örgütlerine saldırılar, aynı sınıfın, sermayenin çıkarına hizmet etmektedir. Çorum'un dersi de burada yatıyor. Evet, fabrikada, işyerinde, din, dil, mezhep, memleket ya da her neyse o temelde, patronların bizi bölmesine izin vermeyelim. Ama bu yetmez. Bununla birlikte, işçi sınıfı, sadece kendi hakları ve geleceğini savunmak için bile, mezhepçiliğe ve şovenizme karşı mücadelenin bir parçası olmalıdır. Bunun anlamı, bugün, işçi sınıfının, mezhepçiliğin ve şovenizmin, ekmek ve hürriyet mücadelesinin birlikte yükseltilmesine karşı kullanılmasına izin vermemesidir.

Amerika

ABD'de halk isyanı devam ediyor!

Siyahi bir güvenlik görevlisi olan George Floyd'un polis tarafından vahşice öldürülmesinin ardından hızla bütün ülkeye yayılan halk isyanı bir ayı dolduruyor. George Floyd'un ölümünün ardından başlayan kitlesel eylemler ABD'de siyahilerin uğradığı sistematik polis terörüne, bütün kurumlarına ırkçılık nüfuz etmiş sisteme karşı biriken öfkenin patlamasıydı. Eylemler kendiliğinden yayıldı, ırkçı sistemin bütün kurumlarını ve sembollerini hedef alan bir isyana dönüştü. İsyân ırk ayrımlarını başından itibaren aşırıyordu, sokakları sadece siyahiler değil, Latinolar, beyazlar da doldurdu. Nefes alamıyoruz diyen kitleler, hep birlikte özgürleşme-

dikçe hiçbirimiz nefes alamayacağımız diyor bugün. Hep birlikte Trump'ın bütün tehditlerine, polis akıllalmaz boyutlara varan şiddetine göğüs geriyorlar.

Halk isyanı bu satırlar yazılırken hâlâ devam etmekte ve bugüne kadar çok değerli kazanımlar elde etti. Öncelikle Trump'ın kendi kitesini sokağa salmaktan orduyu devreye sokmaya varan tehditlerini boşa düşürmeyi başardı, serseri mayın faşistinin kendi deyimiyle, "sokağa hâkim olmayı" başardı. "Kimse yanılısana düşmesin, orduyu ülkenin her yerine yollarım" diyen Trump'ın bir hafta içinde tükürdüğünü yalamasının sebebi ABD demokrasisinin ve kuvvetler ayrılığının gücü

değil, halk kitlelerinin gücüydü! Ordu yetkililerinin kendi ağızlarından halkın tepkisinden, güvenini kaybetmekten korktuklarını duyduk.

Başta George Floyd'un öldürüldüğü Minneapolis şehri olmak üzere büyük şehirler, halk isyanı karşısında önemli tavizler verdi. Yıllardır ABD'de siyahilere sistematik olarak şiddet uygulayan, siyahilere acımasızca işkence yapan ve genç yaşlı demeden katleden ırkçı polis teşkilatları, isyanın başından beri hedefindeydi. New York gibi büyük şehirler dâhil olmak üzere bazı belediyeler halk isyanının gücü karşısında polis teşkilatlarının bütçesinde kesintiler yapmaktan başka çare bulamadılar. Floyd'un öldürüldüğü Minneapolis'te ise belediyelerin verdikleri tavizler polis teşkilatının toptan tasfiyesine ve lağvedilmesine kadar varıyor. Bu adımları Demokrat Partili belediyelerin halkın güvenini ve sempatisini kazanmak için yaptıkları hamleler olarak görmek yanlış olmaz. Ancak uzun yıllardır ırkçı

polis şiddetinin olduğu, günde ortalama 4 kişinin polis kurşunuyla öldürüldüğü bir ülkede Demokrat Parti'nin bugün bu çabayı göstermesini sağlayan da halk isyanının gücü! Kaldı ki, Minneapolis'te dahi Demokrat Partili vali ve belediye başkanı, belediye meclisinin aldığı bu karara karşı.

İşçi sınıfı isyana katılıyor!

ABD işçi sınıfının, kendi örgütleriyle isyana katılımı tekil örneklerden ibaretti başta. Ancak ülkenin en militan ve kuvvetli sendikalarından biri olan Uluslararası Liman ve Depo İşçileri Sendikası'nın (ILWU) San Francisco Körfezi'ndeki şubelerinin önderliğinde, liman ve depo işçileri 19 Haziran'da önemli bir eylem gerçekleştirdi. Kaliforniya'nın Meksika sınırındaki San Diego şehrinde en kuzeydeki Was-

hington eyaletine kadar 29 liman, bir vardiya süresince (8 saat) kapalı kaldı. Aynı zamanda Kaliforniya'nın en önemli liman şehirlerinden biri Oakland'da yirmi bin eylemci isyana destek amacıyla yürüdü. "Siyahilerin hayatları önemlidir!" sloganını haykıran eylemciler, yanına şu sloganı da eklediler: "Siyahi, Latino, beyaz; dünyanın tüm işçileri birleşin!"

Liman ve depo işçilerinin büyük eylemi isyanın büyük bir eksikliğini giderme yönünde önemli bir adım. Ancak şüphesiz ki bir ilk adım. İşçi sınıfı ülke genelinde, örgütleriyle ve bir sınıf olarak isyana katılırsa, işte o zaman ırkçılığın kesin olarak sonunu getirmenin yolu açılır. İşçi sınıfı isyana ağırlığını koymayı başarır, canavarın kalbinde kapitalist sistemi hepten hedef tahtasına koyan bir devrimci yükseliş görebiliriz!

Ortadoğu

İran'da üç gencin idam cezası kesinleşti!

Komşumuz İran'da Kasım 2019'da yaşanan halk isyanına katılan üç gence bu yılın Şubat ayında İslam İnkılap Mahkemesi tarafından verilen idam kararı, şimdi Divan-e Âliye yani Yüksek Mahkeme tarafından onaylandı ve böylece kesinleşti. 25 yaşındaki Amir Hüseyin Muradi ve Muhammed Recebi ile 27 yaşındaki Said Temcidi'ye hüküm iki ayrı suçtan verilmiş durumda: biri, "İslam Cumhuriyeti aleyhine tahrip ve tahrike (kundaklama) iştirak", öteki ise "İslam Cumhuriyetine savaşa açma". Bu aşamadan sonra idam kararını sadece iki kişi kaldırabiliyor: Yüce Rehber sıfatını taşıyan dini lider Ali Hameney veya yargı sisteminin doruğundaki yargıç İbrahim Reisi.

Kapı komşumuz İran bu kararlarla büyük halk kitlelerinin bir

eylemini idama mahkûm etmiş oldu! Başka şekilde söylenirse, bu karar İran'ın yoksul halkına, var olan düzene karşı başkaldırmaması için verilen bir gözdağı. Kısaca hatırlatacak olursak, Kasım 2019'da İran'da benzinin fiyatının üç katına çıkartılması üzerine yoksul emekçi halk ve gençlik bütün ülkede ayağa kalktı. Önce küçük kasabalardan başlayıp daha sonra Tahran, Tebriz, Meşhed, Şiraz gibi büyük şehirlere ulaşan ayaklanmada, İran halkı birçok yol ve caddeyi trafiğe kapattı, bütün şehirlerde sokaklara ve meydanlara çıktı, ülke genelinde en az 40 banka şubasını ateşe verdi, valilik binaları, belediyeler, karakollar ve İran'ın son 40 yılına damga vuran özel rejimin simgesi olan diyanet binaları gibi güç merkezlerini bastı ve kun-

dakladı.

Ülkenin tamamına yayılan bu isyan açıktır ki bütün bir ülke halkının içinde yaşadığı ekonomik koşullara "hayır" demesi anlamına geliyor. Milyonlarca İranlı'nın isyanının hesabını üç gençten soramazsınız! Şayet "kundaklama" idamlık suç ise, İran devleti ülkede daha yüzlerce binayı yakmış binlerce, belki on binlerce insan elini kolunu sallayarak gezerken onları yargılayamayacak kadar aciz demek ki! Hayır, bu üç gencin idam kararı politik bir karardır! İran devleti İran halkına "bir daha cüret etmeyin, yoksa öldürürüm" diyor.

Alt mahkemenin kararından sonra Devrimci İşçi Partisi, Latin Amerika'dan Rusya'ya, Yunanistan'dan Finlandiya'ya çeşitli parti ve aydınların katıldığı bir uluslararası imza kampanyası düzenlemiş, kararın kaldırılmasını talep etmişti. Bugün bütün dünyanın, ama en başta ülkenin komşusu olan Türkiye'de işçi-emekçi hareketi ve sosyalistler, İranlı gençlerin hayatını kurtarmak üzere kolları sıvamalıdır. İdam cezaları iptal edilsin! İşkenceye son! Halk isyanına katılan herkese özgürlük!

Ortadoğu

Lübnan durmuyor

Lübnan lirasındaki değer kaybının %70'leri bulması üzerine yoğunlaşan gösteriler Trablusşam, Beyrut, Sayda ve Sur gibi başlıca şehirlere yayılmış durumda. İşsizlik resmi olarak %35'i buldu, enflasyon başını alıp gitmiş durumda. Halkın %45'i yoksulluk sınırının altında gelire sahip; durum öyle bir felaket haline almış ki Dünya Bankası devam eden ekonomik kriz nedeniyle bunun %75'e çıkacağını öngörüyor. Pek çok çocuklu aile için bebek bezi, ıslak havlu, süt almak artık mümkün değil. Asgari ücret aylık 100 doların da altına indi. Halk salgın döneminde bu koşullar altında hayatta kalmaya çalışırken, savaş ağalığı döneminden kalma ayrıcalıklarını korumaktan başka derdi olmayan burjuvalar ve onlarla içli dışlı siyasetçiler Lübnan halkının haklı öfkesini çekiyor.

Mezhepsel bölünmenin çok

belirleyici olduğu ülkede, Şii, Sünni, Dürzi veya Hristiyan ayırt etmeksizin emekçi halk ülkenin bir başından bir başına eylem üzerine eylem yapıyor. IMF'den alınacak 10 milyar dolar ile batık bankaları kurtarmayı planlayan cumhurbaşkanı ve başbakan 25 Haziran'da bir "ulusal toplantı" düzenleyerek ülkenin neredeyse tüm burjuva siyasetçilerini bir araya getirdi. Toplantının katılımcıları hiçbir konuda anlaşamadı, tek bir madde hariç: "Provokatif kampanyalara katılanları susturarak ülkenin güvenliğini ve toplumsal barışını korumak". Yani, yeniden gücünü test etmeye başlayan devrime karşı hepsi düşmanca bir tutumda birleşiyor. Zaten devrim de onlara düşman olan koca bir halkı büyük bir maharetle birleştiriyor: "Savra yani savra, killon yani killon!" (Devrim devrim demektir, hepsi dediysek hepsi demektir!).

Suruç katliamınının 5. yılı:

Kaybettiklerimizi de katliama göz yumanları da unutmuyoruz!

20 Temmuz 2015'te Urfa'nın Suruç ilçesinde Kobani'ye yardım götürmek amacıyla düzenlenen bir kampanya kapsamında gerçekleştirildiği basın açıklaması sırasında 33 genç DAİŞ tarafından yapılan bombalı saldırı sonucu hayatını kaybetti. Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu mensubu sıra arkadaşlarımızı, mücadele dostlarımızı kaybettiğimiz bu kanlı katliamın yıldönümünde Kürt halkı ile dayanışma amacıyla gittikleri Suruç'ta şehit düşenleri anıyor, onları hatırlıyoruz. Ancak 5 yılın ardından hatırlamamız gerekenler onların anısıyla sınırlı değil.

Suruç katliamı ne yazık ki DAİŞ'in Türkiye'de gerçekleştirdiği ne ilk katliamdı ne de sonuncusu oldu. Önce Diyarbakır'da patlayan bombalarla, sonra Türkiye'nin pek çok yerinde DAİŞ kanlı katliamlara imza attı. Ancak bu sürecin faili tek başına DAİŞ değildi. 7 Haziran 2015 seçimlerinden mağlup çıkan ve tek başına hükümet kurma şansını kaybeden AKP, yeni hükümet kurmayıp, anayasa maddesi uyarınca kurulan seçim hükümetinin bakanlarını kendi militanlarından seçerek, halktan alamadığı hükümet yetkisini fiilen gasp etmiş ve Türkiye'yi sokaklarında bombaların patladığı, eylemlerde mitingler-

de yüzlerce insanın vahşice öldürüldüğü bir ülkeye çevirmişti. İşte bu yüzden, bu sürecin altında AKP hükümetinin, emniyetin, istihbaratın ve devletin üst kademelerinin de imzası var!

Katliama göz yumanlar, iktidara tutunmak için Türkiye'yi bombalamalar, katliamlar ülkesi haline getirenler aradan geçen 5 yılda katliamın mahkemesini de usulsüzlüklerle, hukuksuzluklarla yürüttüler. Dava 18 ay boyunca önce gizlilik kararı altındaydı, davanın ilk duruşması ise ancak 21 ay sonra yapılabilirdi. Bu gecikme sırasında şüpheli üç kişiden ikisi Suriye'ye kaçtı, biri de üç ay sonra 10 Ekim 2015'te, Ankara'da Türkiye tarihinin en büyük katliamına katıldı. 5 yıldır devamlı duruşmaları ertelenen Suruç davasında, olay öncesi ve sonrasına ilişkin görüntülerin tamamı dosyaya hâlâ getirilmedi ve hâlâ bilirkişi incelemesi yapılmadı.

Anmak yetmez, hesap sormak gerek!

Suruç'un hesabının sorulması ve devletin katliama göz

yumması, 10 Ekim katliamı dâhil olmak üzere başka katliamların yolunu açtı. Mahkeme 5 yıldır katliamda hayatını kaybedenlerin ailelerinin ve yakınlarının adalet isteğine gözlerini kapatıyor. Ancak bütün bu usulsüzlükler giderilse dahi, sanık sandalyesinde katliamcılarını azmettirenler, katliamdan haberi olup da gerçekleşmesine göz yumanlar, kısacası bütün sorumlular oturmadıkça adalet tam anlamıyla tecelli etmeyecektir. Kaybettiğimiz arkadaşlarımızın, Suruç'un,

Ankara'nın, DAİŞ'in gerçekleştirdiği bütün katliamların hesabını sorma görevinin mahkemelere bırakılamayacağı da açıktır! Katliamın 5. yılında hatırlamamız gereken en önemli nokta şudur: Bu görev bugün hâlâ bizim omuzlarımızdadır! Katliamların hesabını sormak ve yeni katliamların gerçekleşmesini engellemek, yeri geldiğinde kampüslerde, yeri geldiğinde sokaklarda omuz omuza verdiğimiz arkadaşlarımıza boy-numuzun borcudur!

Geleceğimiz sınav sonuçlarıyla değil kapitalizme karşı verdiğimiz örgütlü mücadeleyle belirlenecek!

14 Haziran'da Milli Savunma Üniversitesi (MSÜ) sınavı, 20 Haziran'da Liselere Geçiş Sistemi (LGS) sınavı ve 27-28 Haziran'da Yükseköğretim Kurumları Sınavı (YKS), liselere ve üniversitelere girmeye çalışan milyonlarca öğrencinin katılımıyla gerçekleşti. Her sene zor koşullarda girilen sınavlar bu sene salgın sebebiyle daha da zorlaştı. Hatta durum öyle ki sınavlarda fenalaşan ve Covid-19 tanısı konulan öğrenciler oldu. Hâlihazırda tedavi görenler ise sanki her şey normalmiş gibi kâh hastanelerde kâh okullarda sınavlara sokuldular. Milyonlarca öğrencinin canı hiçe sayılarak sınavlar oldu bittiye getirildi.

YKS'den birkaç gün önce, Sağlık Bakanı Fahrettin Koca ve Cumhurbaşkanı'ndan sınav tarihinin erkene çekilmesini meşrulaştırma çabasıyla açıklamalar geldi. Fahrettin Koca, önlerini göremediklerini ve meçhul bir tarihtense bir an önce sınavları yapmanın daha iyi olacağını söylerken, Cumhurbaşkanı Erdoğan da öğrencilerle alay eder gibi "Sınavı bir ay erkene çekerek öğrencilerin bir ay daha sınav stresi yaşamamasının önüne geçtik" dedi. Bu kadar önünü göremeyen, pandemi sürecinin daha kötüye gidebileceğini düşünen bir hükümet, alınan önlemleri sıfıra indirmez ve hayatı yangından mal kaçırmak gibi nor-

malleştirmezdi. Diğer yandan, sınavın erken tarihe çekilmesi bırakın stresin önüne geçmeyi, bu stresi katlayarak arttırdı. Öğrenciler, sınavın bir ay erkene çekildiğini sınava iki aydan daha az bir süre kaldığında öğrendiler. Bunun öğrencileri daha fazla strese sokacağını anlamak için psikolog olmaya gerek yok!

Sınav boyunca alındığı iddia edilen önlemler ise tam anlamıyla fiyasko oldu. Öğrencilerin birçoğu sınav günü geldiğinde Sağlık Bakanı tarafından dillendirilen önlemlerin neredeyse hepsinin lafta kaldığını fark ettiler. Sınava girilen salonlarda sosyal mesafeyi korumak bile mümkün değildi. Sınavdan önce dezenfektan dağıtılacağı söylenmişse de sadece bir ıslak mendil dağıtılarak alınması gereken başka bir önlem daha geçirtilmiş oldu. Velilerin okul bahçesine girmesi yasaklanmışsa bile sınav yapılacak okul ve salon sayısı yeterince artırılmadığı için bu göstermelik önlem bina dışında oluşan kalabalığı engelleyemedi ve bulaşma riski artmış oldu.

İktidar bu dönemde inatla sınavları

Ömer'in katili bu düzenden hesap soracağız!

Diyarbakır'ın Kulp ilçesinde yaşayan 17 yaşındaki sıra arkadaşımız Ömer Ateş, bir salgın krizinde dahi kârlarından vazgeçmeyen, öğrenci odaklı kararlar veremeyen hakim düzenin kurbanıdır! Mevcut sınav sisteminin öğrencilerin üzerinde yarattığı baskı, bu yıl öğrencilerin üniversite sınavının erkene alınmaması konusundaki taleplerinin görmezden gelinmesiyle daha da arttı. Sınavda rahatsızlanıp istifra etmesi sebebiyle AYT sınavından çıkan, daha sonra gözetmen tarafından içeri alınmayan Ömer, intihar etti. Arkadaşımızın ölümünün sorumlusu nice gencin geleceğini, hayatını çalan kapitalist sistemdir; onun paralı, sınavlı eğitim sistemidir. Ömer'e ve nice arkadaşlarımıza sözümüz olsun, biz sıra arkadaşlarımızla rakip değil yoldaş olacağız ve pisliğe batmış bu düzene karşı mücadele edeceğiz!

yaparak bütün bir halk sağlığını, öğrencilerin de emeğini ve geleceğini hiçe saymıştır. Pandeminin ekonomiye etkilerini azaltmak adına fatura gençlere, işçilere ve emekçilere ke-

silmekte. Bunlara cevap sınav sonuçlarıyla değil geleceğini kendi eline alacak iradeyi gösterecek öğrenci gençliğin kapitalizme karşı örgütlü mücadelesiyle verilebilir.

2 Temmuz

Devrimci İşçi Partisi Sivas katliamının 27. yılında emekçi halkı mezhepçiliğe ve şovenizme karşı birleşmeye ve mücadele etmeye çağırıyor!

İstanbul-İkitelli

Ankara-İncirli

Eskişehir-Gültepe

İzmir-Konak Meydanı

İstanbul-Okmeydanı

Devrimci İşçi Partisi 2 Temmuz Sivas katliamının 27. yıldönümünde "Mezhepçiliğe ve şovenizme karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla yaptığı çalışmalarla emekçi halkı birleşmeye, mücadelemeye çağırıyor.

Alevi halkının yoğun olarak yaşadığı İstanbul'da İkitelli, Okmeydanı ve Kartal, Ankara'da

Seyranbağları ve İncirli, İzmir'de Altındağ, Gökdere, Doğançay, Eskişehir'de Gültepe ve Büyükdere gibi emekçi mahallelerinde duvarları afişlerle donatırken, halka da bildirimleriyle seslendi. Devrimci İşçi Partililer kapı kapı dolaşarak gazete ve bildirimlerini evlere ulaştırdı; pazar yerlerinde, sokaklarda, fabrika servis duraklarında, meydan-

larda bildiri dağıtımları yaptı; bulunduğu alanlarda gerçekleştirilen eylemlerde mezhepçiliğe ve şovenizme karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını alanlara taşıdı. Tüm faaliyetlerinde 2 Temmuz'un devletlül bir katliam olduğuna dikkat çekti. 2 Temmuz'da safını "dışarıdaki katliamcı gürühen" yanında seçenlerin bugün

iktidarda olduğunu, katliam davasının zaman aşımına uğratıldığını anlattı. Alevi halkına karşı yapılan tehditler sürüp giderken, Alevilerin evlerine çarpılar atılmaya devam ederken bugününün 2 Temmuz 1993, tüm Türkiye'nin de bir Madımak olduğunu ısrarla vurguladı. İşte bu yüzden de davayı zaman aşımına uğratsalar da 2 Temmuz'u unut-

mamak, unutturmamak görevinin bugün de sürdüğünü ifade ederek, yeni katliamları engellemek için her dilden, inançtan, memleketten işçiyi ve emekçi halkı karanlığı yırtmak, katliamların hesabını sormak, ekmek ve hürriyet mücadelesini elleriyle kazanmak için birlik olmaya ve mücadele etmeye çağırıyor.

İzmir-Gökdere

Eskişehir

Ankara-Seyranbağları

İzmir-Doğançay

İzmir-Altındağ

Filistin Dostları'ndan İsrail'in ilhak planına karşı eylem:

"İlhaka değil İntifada'ya ortak ol!"

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları platformu İsrail'in ABD'nin desteği ile Batı Şeria'da Siyonist yerleşimlerden başlayarak bölgenin yüzde 30'una ulaşan bir alanı ilhak etme planını, İstanbul Levent'te bulunan sözcü İsrail Konsolosluğu önünde protesto etti. Tüm dünyada ilân edilen öfke günü kapsamında yapılan eylemde Filistin Dostları Türkçe, Arapça ve İngilizce "Emperyalist

saldırganlığa ve Siyonist ilhaka değil İntifada'ya ortak ol!" yazan uzun bir pankartla birlikte Levent metro çıkışından konsolosluk binasına kadar sloganlarla yürüdüler. Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadeleye her zaman önem ve öncelik veren Devrimci İşçi Partisi de eylemde bayrağı ve dövizleriyle yer aldı.

Denizlerin yolunda Filistin'in yanındayız!

Filistin Dostları, emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin halkıyla dayanışma çağrısı yapan, Lübnanlı komünist Corç Abdullah'a özgürlük isteyen dövizler de taşıdılar. Filistin Dostları'nın dövizleri arasında Deniz Gezmiş'in Filistin'de İsrail'e karşı savaştığı dönemdeki kimlik kartının bulunduğu ve üzerinde "Denizlerin yolunda Filistin'in yanındayız" yazan bir döviz de vardı.

Halkın desteği ve ilgisi ile karşılaşan Filistin Dostları, yol boyunca İsrail Siyonizmini, ABD emperyalizmini ve AKP iktidarının işbirlikçi politikalarını teşhir eden konuşmalar yaparak halkı mücadeleye çağırıyor. İlhak kararı ile Filistin halkına ve tüm mazlum halklara karşı işlediği suçun

bilincinde olan İsrail'in, İstanbul polisinden eylemlere karşı geniş önlemler almasını istediği gözlemlendi. Konsolosluk önü şeritlerle kapatılmış, çok sayıda çevik kuvvet polisi ve tomalar Siyonist şebekenin önünde konuşlanmışlardı.

Katil İsrail ve AKP'nin işbirlikçi politikaları teşhir edildi

Konsolosluk önünde yapılan konuşmalarda AKP iktidarının İsrail'i sadece sözle telin edip, eylemde ise Mavi Marmara davasını düşürerek, İsrail'le ticaret rekorları kırarak, Doğu Akdeniz'de Filistin halkının hakkı olan doğal kaynaklar üzerinden Siyonistlerle pazarlık yaparak tam bir ikiyüzlülük içerisinde olduğu teşhir edildi. Siyonist elçinin kovulması tüm ticari, askeri, siyasi ilişkilerin kesilmesi

gerektiği vurgulandı. Ayrıca sanatçılara, akademisyenlere, sporculara ve sanat, bilim-egitim ve spor kuruluşlarına İsrail'e karşı boykot hareketini destekleme ve İsrail'le tüm ilişkileri kesme çağrısı yapıldı.

İsrail'e boykot! Filistin'e özgürlük!

Filistin Dostları, özellikle sanat alanında İsrail'in suçlarını aklamada önemli bir rol oynayan ARTISRAEL'in kirliliği sponsorluklarının reddedilmesi çağrısını bir kez daha yineledi. Geçtiğimiz hafta İzmir'de Fransa Konsolosluğu önünde eylem yaparak Corç Abdullah ve Ahmet Saadat'a özgürlük taleplerini yükselten Filistin Dostları, bu hafta da İstanbul'dan İzmir'in Göztepe kulübünü Siyonist sponsoru Puma şirketi ile sözleşmelerini feshetmeye çağırıyor.

Filistinli örgütlerin çağrısıyla yüzlerce insan işgal devletinin ilhak planlarına karşı 1 Temmuz Çarşamba günü Yunanistan'ın Atina şehrinde İsrail konsolosluğu önünde buluştu. DİP'in kardeş partisi EEK de eylemde yer aldı.

30 Haziran günü Finlandiya'nın başkenti Helsinki'nin merkezinde, İsrail konsolosluğu yakınlarında, çeşitli sol parti ve örgütler İsrail'i protesto etmek için bir araya geldi. Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları platformu adına bir arkadaşımız da konuşma yaptı.